Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

De ce Academia Română tace în problemele fundamentale ale Statului Român? pag. 5

Patriarhul Kirill I al Moscovei vine la Bucureşti pag. 7

Calea ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea între vis şi realitate pag. 18

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: Dumitru BOŢILĂ ● Anul XII - Nr. 354 - 20 pagini - tiraj 2.000 ex. ● 25 septembrie - 8 octombrie 2017 ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"

La Merişani, consilierul juridic Şerban Gabriel, pe banii cetăţenilor, şi-a construit stradă „ca la Paris" pag. 10

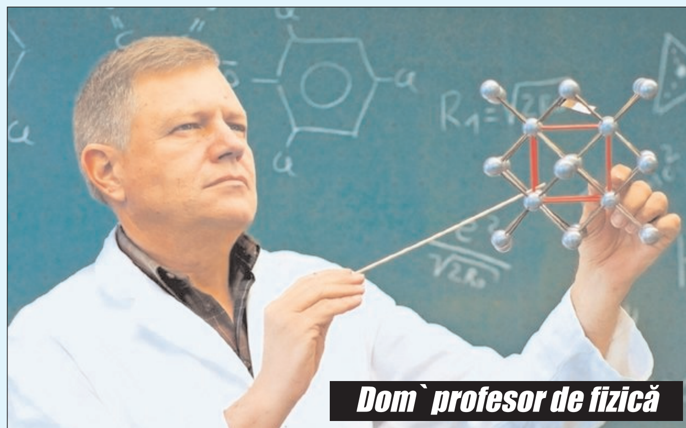
La Bascov ţiganii de la Merişani şi Bascov „se joacă de-a scandalul" pag. 11

EDITORIAL

România a ajuns să fie o republică a procurorilor

STATUL DE DREPT - BĂTAIA DE JOC A PROCURORILOR DNA

POLEMICĂ NECESARĂ

Dom` profesor de fizică

Ori din neştiinţă sau din interes, doamna procuror general Kovesi, având spatele asigurat din partea celor 6 ambasadori acreditaţi la Bucureşti, încalcă cu bună ştiinţă prevederile art.130 şi 132 privind rolul Ministerului Public şi Statutul Procurorilor. Este de neînţeles cum de la cel mai înalt nivel, preşedinţia României, de la Traian Băsescu încoace şi până la preşedintele Iohannis, nu au avut curiozitatea să citească şi să aprofundeze prevederile celor două articole menţionate, din legea fundamentală. Sigur că la începutul mandatului preşedintelui Băsescu, numind-o pe Monica Macovei ministru al justiţiei, domnia sa a încălcat grav Constituţia modificând în substanţă cele două articole privind activitatea procurorilor. În consecinţă, a dispus un ordin de ministru care niciodată nu a fost discutat în Guvern, ci doar, probabil, la „o şuetă" între doamna Macovei şi „năzdrăvanul" ales preşedinte la sfârşitul anului 2004. Amândoi au pus la cale, fără ca preşedintele Băsescu să-şi asume vreo obligaţie, emiterea ordinului de înfiinţare prin „transformarea PNA în DNA". Sigur că nici acest „Parchet Naţional Anticorupţie", făcut de Adrian Năstase cu sprijinul tacit al preşedintelui Iliescu, nu avea o acoperire constituţională. Curtea Constituţională a tăcut, efectele din punct de vedere juridic, timp de aproape 15 ani au fost catastrofale pentru tânăra democraţie care s-a dorit a fi construită nu prin voinţa unui referendum care ar fi trebuit după cca. un an de zile să se facă cu privire la „principalele probleme" ale naţiunii române, după 50 de ani de „dictatură proletară stabilită de Stalin" şi nu de comunism care nu avea nicio legătură cu abuzurile făcute de Stalin, datorită faptului că în lume, noţiunea de comunism era doar „o noţiune teoretică" pe care probabil în următorii zeci de ani va fi pusă în practică. Dar nu acum. Şi aşa Macovei devenită o „coadă de topor" a marilor puteri din Occident, odată cu dărâmarea Zidului Berlinului şi „împingerea către Est" a intereselor Angliei, Franţei, Germaniei, Beneluxul şi a intereselor americane de peste ocean către bogăţiile întinsei Rusii. Şi ea, „pradă" trădării serviciilor de informaţii şi înţelegerile dintre ele, sau probabil datorită organizaţiilor oculte ale masoneriilor universale care au stabilit jocurile politice, militare şi teritoriale. În aceste condiţii a apărut la începutul anului 2006, Direcţia naţională Anticorupţie, având-l la început ca şef pe domnul Daniel Morar, pentru ca la a doua legislatură, să fie numită cea mai malefică personalitate din istoria justiţiei româneşti, care „n-are mamă, n-are tată", ci doar interesele personale de mărire şi răutăţi

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 17 11 4 14 48 47

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

feminine cât poate încăpea în mintea şi sufletul unei femei. Poate domnia sa, în răutatea ştiută, nu va înțelege şi probabil îl va înțelege doar pe domnul ambasador al SUA, Klemm, care consideră România nici cel puțin o colonie a Americii (probabil ar fi fost bine), domnia sa considerându-se nu ambasador, ci „guvernator peste România“ (o colonie americană de peste mări şi țări, la peste 10.000 de km de Washington). Spațiul nu ne permite să prezentăm Ordinul de transformare a PNA în DNA semnat de Monica Macovei. Dar membrii Parlamentului României, indiferent că se cheamă PNL sau USL, sau PMP, nemaivorbind de membrii coaliției aflați la guvernare, să nu citească şi să interpreteze acest ordin în prisma prevederilor constituționale? Aceasta este marea întrebare care ar trebui să fie pe buzele „membrilor Parlamentului“ care acesta este „**organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a țării**„. Cel puțin pentru acest art.61 din legea fundamentală pe care doamna Monica Macovei şi în prezent doamna procuror general DNA Kovesi, o încalcă grav încât avem convingerea că în viitorul nu prea îndepărtat însăşi „**autoritatea judecătorească**„ care reprezintă cea de-a treia putere în stat (şi nu puterea procurorilor DNA), iar prin art. 126 alin.1 este îndreptățită să reprezinte cea de-a treia putere în stat, după cum prevede Constituția: „**justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație şi Justiție şi prin celelalte instanțe judecătoreşti stabilite de lege**„. Oare nu este clar pentru toată lumea, inclusiv din partea celor doi preşedinți, foşti li actuali, Traian Băsescu şi Klaus Iohannis, că au datoria să citească şi să aprofundeze legea fundamentală, aşa cum sunt principiile „**în spiritul şi litera ei**„. Altfel, avem convigerea că cei doi, în viitorul nu prea îndepărtat (pentru că istoria se mai şi schimbă), vor ajunge în spatele gratiilor, după principiul „**ce ție nu-ți place, altuia nu-i face**„. Este o mare eroare şi a preşedintelui, dar şi a domnului ambasador Klemm, care în mod fals şi tendențios, „trâmbițează“ noțiunea de „stat de drept“ fără însă să precizeze că acest stat de drept se realizează „prin Înalta Curte de Casație şi Justiție“, şi nu de procurori cum doreşte domnul ambasador şi doamna Kovesi. Procurorul reprezintă doar o „rotiță“ în angrenajul justiției, neavând nicio întâietate în fața avocatului. Principiile juridice încă de pe timpul romanilor precizează faptul că cetățeanul, individul care săvârşeşte o infracțiune sau neregulă în societate, are un drept „sacru„ de apărare. În aceste condiții, doar dacă există „rea credință“ din partea domnului ambasador Klemm şi a domnului preşedinte Iohannis, nu poate să se înțeleagă faptul constituțional că „**procurorul reprezintă interesele generale ale societății şi apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertățile cetățenilor**„? Acesta este alin. 1 din art.131 pe care domnul ambasador Klemm şi doamna procuror Kovesi, în mod criminal, se face că nu o cunoaşte. Mai mult decât atât, considerăm că ieşirea pe post a domnului ambasador când spune că punctele de vedere sunt ale departamentului de stat american care l-a numit, reprezintă o mare eroare şi chiar o mare minciună din partea unui ambasador al unei țări prietene României. Îi amintesc domnului ambasador că generația numită a III-a îşi mai aminteşte că încă după abdicarea Regelui Mihai la 30 decembrie 1947, marea majoritate a românilro aşteptau să vină americanii. Americanii, în mod „neglijent“, ca să nu folosim alt termen, „au uitat“ să vină, (s-au pupat cu Stalin, l-au pupat pe toate părțile pe Ceauşescu). De atunci au trecut aproape 50 de ani şi au mai trecut 27 de ani până când America l-a numit pe domnul ambasador Klemm, care în numele preşedintelui Obama a reuşit în ultima perioadă de mandat ca ambasador, să restabilească în România o nouă ordine stalinistă, amintindu-i în acest sens „Directiva NCVD din 1947“, pe care probabil, din neştiință, nu a citit-o niciodată. Altfel, nu este posibil ca să spijine măsuri pe care mijloacele media actuale le dezvăluie, privind activitatea doamnei procuror general Codruța Kovesi şi nu a lucrătorilor procurori cu doar câteva excepții. Îi amintim domnului ambasador un fapt incredibil care s-a întâmplat în ultimile luni ale anului 2017, de care ar trebui să ia cunoştință toți cetățenii români, indiferent unde se află pe glob. Este vorba de „**lovitura dată de doamna Kovesi cu acordul preşedintelui României**„ când în contradicție cu Curtea Constituțională, a încercat de două ori să dea „**o lovitură de stat**„ Guvernelor alese prin votul majoritar al românilor în alegerile din decembrie 2016, prin punerea sub acuzare a membrilor guvernului. „**Incredibil**„! Deşi doamna procuror general Kovesi trebuia să cunoască prevederile art.132 care precizează faptul că procurorii îşi desfăşoară activitatea „**sub autoritatea ministrului justiției**„. Cu alte cuvinte, doamna Kovesi îşi poate aresta, în mintea domniei sale, chiar şeful ierarhic superior reprezentat de ministrul justiției şi chiar primul ministru. „**Incredibil!**„ din nou. Probabil doamna Kovesi uită prevedrile art. 102 care precizează: „**Guvernul asigură realizarea politicii interne şi externe a şării şi exercită conducerea generală a administrației publice**„. Oare, doamna procuror Kovesi, domn preşedinte Iohannis, domnul ambasador Klemm, nu au auzit de acest articol 102? Oare nu au auzit sau nu cunosc faptul ce înseamnă „conducerea generală a adminstrației publice“? Îi amintim noi. Adiminstrația publică, la fel ca în America, reprezintă totul într-un stat. În momentul când ai atacat administrația publică începând cu Parlamentul, cu celelalte trei puteri în stat şi până la ultima Primărie, nu este altceva decât o lovitură dată „**statului de drept**„ cum îi place domnului preşedinte Iohannis şi domnului ambasador. Dacă pe domnul ambasador Klemm îl înțelegem că este „trecător prin România“, nu acelaşi lucru îl putem spune despre domnul preşedinte Iohannis care are alt statut în România deşi este „etnic german“, dar care s-a născut pe pământ românesc şi s-a hrănit din pământ românesc. În aceste condiții, chiar dacă după terminarea mandatului îşi va lua romanca de mână şi vor emigra în Germania la fel ca părinții domniei sale, el va rămâne conform Bibliei ortodoxe, (deşi este luteran), pe vecie român, aşa cum spune „**din pământ te-ai născut ... în pământ românesc te vei duce**„, chiar dacă nu vei avea cruce, ci doar „ o piatră pe post de cruce, aşa cum este datina la catolici şi luterani. Pentru a încheia materialul „**Polemica necesară**„ din Ziarul Reflector Argeşean, urmare a materialului scriitorului Victor Vernescu, îi amintim în primul rând domnului preşedinte Iohannis şi nu în ultimul rând domnului ambasador Klemm şi doamnei procuror general Kovesi, prevederile art.1 din legea fundamentală care „**nu este revizuibil**„. „**România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil**“, aşa cum au precizat reprezentanții celor aproape 1000 cetățeni care au murit în zilele anarhiei privind dărâmarea unui sistem care a făcut unele rele dar a făcut şi multe... multe... foarte bune, pe care le vom analiza pertinent şi fără patimă politică în următoarele numere.

BOȚILĂ DUMITRU

Constituţia prevede rolul procurorilor

Trăim de mai bine de un deceniu într-o republică a procurorilor, pe un fond de năclăită ipocrizie şi nu văd încă o posibilă ieşire din această groaznică situaţie, mai nenorocită ca cea pe care românii au trăit-o în anii cincizeci ai veacului douăzeci. Am libertatea să fac această apreciere fiind unul din românii care au trecut conştienţi prin acele vrenuri care şi-au lăsat săpată o adâncă emoţie în conştiinţele noastre. România a ajuns, aşadar, să fie o republică a procurorilor şi nu în sensul că sunt prea mulţi procurori, ci în sensul că orice neica nimeni a ajuns să se patalameze cu meseria de procuror şi taie şi spânzură în ţară nu după cum dictează legea, lege construită, cât de cât, după un pospai de democraţie, măcar în sesnsul că organul legislativ este rezultatul unui scrutin universal, ci după cum îi dictează propria prostie şi aroganţă (şi să te ferească Dumnezeu de aroganţa prostului) sau după cum primeşte ordinul de la cei sau cel ce-i manevrează ca pe plecate slugi. Statul creat în vremea preşedintelui Băsescu- „preşedinte jucător” (curat stat de drept, coane Iohannis) a făcut posibilă conducerea statului prin jocul procurorilor şi al serviciilor. Asta înseamnă că dacă prin formele democratice nu poţi pune mâna pe putere, atunci te serveşti de procurori şi de securişti şi-ţi elimini pe alte căi adversarii. O fi asta stat de drept?! Şi apoi, acest discurs cameleonic în care se tot vântură ideea de penali (tu însuţi având propriile tale pricini urât mirositoare de care te scapă protecţia imunităţii pe care ţi-o doreşti numai asupra instituţiei pe care acum, vremelnic, o deţii, dovedeşte o formă tipică de demagogie pe care Caragiale şi Muşatescu, cu tot talentul lor, n-au reuşit să o devoaleze şi în aceste cinice şi ipocrite discursuri pe care le-a ridicat la niveluri de neatins aceşti ultimi doi preşedinţi, Băsescu şi Iohannis) este în sine şi pentru sine unul ticălos. Mare parte din electoratul anului 2014 s-a lăsat păcălit şi încă se mai lasă înşelat de ideea că actualul preşedinte este reprezentantul unui popor disciplinat şi moral aşa cum este poporul german, pierzând însă din vedere faptul că domnia sa este nu neamţ ci sas, naţiune care niciodată nu a fost majoritară în aceste ţinuturi milenare dacice, dar a participat cu trufie şi chiar cu ticăloşie la ţinerea sub călcâi a poporului majoritar şi pe ale cărui drepturi omeneşti nu accepta a i le respecta.

Lupta pentru putere este, în ticăloşia ei, independentă de binele Ţării

Şi, în fond, pe ce şi pentru ce se duce această luptă intestină care numai bine nu face ţării şi poporului acesteia? Pe lupta pentru putere! Luptă din care se pierde, se scapă esenţialul: Ţara. Pentru că, dezordinea creată la finele anului 1989 a adus la suprafaţă impostori şi ignoranţi pentru care puterea înseamnă propria ghiftuială, nesătula îmbuibare. Şi, de atunci, Banul este singura ţintă, singurul Idol, singura scară a valorii. Credeţi dumneavoastră că actualul preşedinte înţelege altceva din putere? Tot dorinţa de agoniseală este ţinta şi, în ce-l priveşte, poate şi oleacă de trufie pentru gâdilarea firii sale iubitoare de sine şi atotdispreţuitoare. În campania din 2014 au ieşit câştigători cei care au promis că vor pune capăt acestui dezmăţ de putere şi că va reface echilibrul puterilor în stat. Din

nefericire, cei care au câştigat, se dovedesc prea temători în a lua taurul de coarne. Asta şi pentru că majoritatea care i-a votat se dovedeşte o majoritate raţională şi de bun simţ, cu respectul faţă de lege şi de bună creştere şi corectă educaţie, neînstare să lupte cu armele altele decât ale legii şi ale bunei cuviinţe şi se lasă copleşită de această minoritate fără orizont dar uşor manipulabilă şi, ceea ce este, se pare, cel mai important, foarte agresivă şi deosebit de zgomotoasă. S-a ajuns să domnească în România strada, adesea ne, sau vag informată şi care, în loc de ţinte de valoare aruncă în bătălie doar ideea de „jos". Jos orice numai ca ei să vină la putere. Deşi nu ştiu ce vor face cu puterea, dar să se vadă acolo. Şi astfel, în locul unei opoziţii constructive şi cu gândul la binele şi mai binele ţării, suntem marotorii unei sau unor lupte intestine fără de principii, încărcate de ură şi de dezbinare. Iar, pe acest fond, cei ce din umbră păstoresc aceste zavere, se înfruptă şi sapă devorator la temelia statului unitar, independent şi indivizibil, la însăşi Constituţia ţării. Populaţia acestei ţări, în marea ei majoritate, doreşte reintrarea statului de drept în România pe făgaşul lui normal în care cel mai important lucru să fie reala separare a puterilor în stat. Prin opera ministresei comuniste Macovei, s-a ajuns, iar prin acţiunile domnului Iohanis se întăreşte forma de dominare a unei singure puteri şi anume a puterii judecătoreşti, ea însăşi devalorizată şi redusă la inepta dominare a puterii procurorilor. În prostia mea credeam că esenţa democraţiei este, încă din vechea Grecie, forţa celor aleşi, iar cei aleşi, în forma noastră de organizare este Parlamentul, prima putere şi singura total legitimă a democraţiei. (Veţi spune, boieri dumneavoastră, că ignor puterea preşedintelui, şi el ales prin sufragiu universal. Nu, nu ignor, dar preşedintele nu este o putere în stat, fişa postului său, de reprezentant al poporului, fiind dată integral prin Constituţie. Orice adăugare, orice diminuare din drepturile, obligaţiile şi funcţiile acestuia fiind de drept catalogate ca neconstituţionale).

Parlamentul ca singură formă supremă de organ reprezentativ

Parlamentul, ca reprezentant al întregii societăţi, compus din oameni aleşi din rândul poporului şi de către popor îşi alege, tot prin forme democratice de selecţie şi însărcinări guvernul, ca putere executivă în stat. Prin modul în care este selectat, numit şi învestit, guvernul este, la rândul său, o formă indirectă şi legitimă a democraţiei. Singura putere în stat care nu este o expresie deschisă a democraţiei, este puterea juridică, putere formată din oameni numiţi şi nu aleşi. Această putere este o formă socio-profesională menită să supravegheze punerea corectă în aplicare şi apărarea respectării legilor concepute şi propuse de puterea executivă şi aprobate de Parlament, forma cea mai reprezentativă, cum spuneam, a democraţiei. Puterea juridică este reglementată de şi prin legi de funcţionare şi în conformitate cu libertăţile, cu drepturile, cu responsabilităţile şi cu constrângerile prevăzute de Constituţia ţării. Ei bine, legile asumate de guvernul Boc, ocolind forma democratică de adoptare prin supunerea filtrului parlamentar, au acordat puteri supra-constituiţionale acestei de a treia putere a statului şi a permis astfel ca, oameni acoperiţi numai de o diplomă profesională, numai de ei ştiut cum sau/şi pe ce căi obţinută, dau frâu liber propriilor angoase şi devieri impunând-şi ambiţiile deviante ale ignorantului care s-a trezit, peste noapte, cu o putere pe care nu o poate gestiona cu justă măsură. Şi astfel, de mai bine de un deceniu suntem martorii şi victimele unor nedreptăţi amare comise de acea putere ilustrată, încă din antichitate, ca o zeiţă legată la ochi şi care ţine în mâini şi în echilibru o justă balanţă. Un om lipsit de cultură, pentru care nu există un cod cât de mic de principii ci doar propriul său arbitru supus orbeşte stăpânului care-i dă senzaţia de putere pentru a-l sluji, asistăm la atitudini şi măsuri adesea abominabile. Şi cel mai grav este că, făcând azi o nedreptate, mâine alta, nici cea de azi, nici cea de mâine sancţionată, aceşti „Dumnezei pământeni" prind aripi şi încep să se mănânce chiar şi între ei, cu o singură direcţie şi anume, de la ignorant la înţelept. Pentru că, în republica aceasta a procurorilor instituită de şi prin conjuraţia prostiei şi a ignoranţei, judecătorii, adevăraţii şi singurii înfăptuitori ai justiţiei, devin sclavii timoraţi ai tagmei procurorilor. Prin Constituţie, se presupune că această a treia putere din stat se controlează şi se reglează pentru buna ei funcţionare prin propriile sale organisme, între care CSM şi Î.C.C.J. Numai că ministreasa Macovei, pentru a-i pune întreaga putere în mâna preşedintelui, a introdus în componenţa CSM Consiliul Sduprem al Magistraturii), în paritate, pe lângă judecători şi pe procurori. Păi, te întrebi, de ce nu şi pe avocaţi? Pentru că actul juridic se îndeplineşte prin judecarea cu echilibru şi proprie conştiinţă de către judecător a probelor şi depoziţiilor aduse în faţa sa de către procuror, pe de o parte şi de către avocat, pe de altă parte, aceştia trebuind să fie la acelaş nivel de competenţă, dar în servicii contrare. În aceste condiţii, ce caută procurorul la nivelul de podium egal cu al judecătorului, şi cu o treaptaă mai sus decât avocatul? Oare s-a uita că procurorii formează parchetul sinoptic care induce prin nume poziţia sa la nivelul parchetului, la egalitate cu avocatul? Această poziţie care i s-a acordat procurorului, care nu-şi câştigă banul prin merite, ci prin solda de la stat, stat pe care ar trebui să-l slujească cu bunăcredinţă, îi dă oricărui absolvent cu media minimă de trecere senzaţia de egal al judecătorului şi, adesea, dacă nu de cele mai multe ori, superior celuia care are menirea şi de drept şi de fapt să facă actul de justiţie.

Kovesi - zeiţa pumnului

În republica procurorilor, guvernele se fac şi se desfac de procurori şi nu de regulile sacre ale democraţiei

S-a ajuns acum ca procurorii să facă şi să dărâme guverne. Să stabilească şi să hotărască cine are sau nu are dreptul să se prezinte în alegeri, să arbitreze ce şi cum au votat cei legitim şi constituţional veniţi la urne ş.a.m.d. Iar preşedintele Iohannis, cu ipocrizia-i de care nu se poate scutura şi lepăda, nu vede nedreptăţile şi abuzurile înfiorătoare care se produc prin actele sadice ale unor procurori fără cultura bunei cuviinţe, ci chiar le stimulează sperând că asta îl va curăţa de propriile-i tare şi apucături. În loc să îşi exercite prerogativa constituţională de mediator, preşedintele se situează partinic de o parte a baricadei şi spune cu claritate, făcându-şi scut şi aură din cuvinte că, citez din memorie: „Încă din campania electorală am avertizat opinia publică să nu admită ajungerea la putere a oamenilor care au probleme cu justiţia, oameni pe care generic i-am numit penali. Iată că acest lucru s-a întâmplat şi asta reprezintă un mare pericol pentru statul de drept şi o vulnerabilitate a justiţiei. De aceea consider necesar să existe o atituduine a opiniei publice". Ce a vrut oare să spună prin asta preşedintele? Să dea un semnal celor pe care de când a venit la putere în politica centrală ştie şi nu intuiesc prin ce mijloace are şi posibilitatea să-i manevreze, să umple iar agorele pentru că aşa este de bon-ton (că dacă îi întrebi la amănunt cam ce vor, o dau în bâlbâială) în democraţia aceea denumită de un autor de apel către sine, pardon către lichele, ca fiind dreptul de a da cu huooo!... Mai spune preşedintele (cel ce prin Constituţie este mediator între puterile statului dar se comportă, la fel ca predecesorul, ca jucător de o parte a jocului) că „într-o ţară cu un stat de drept consolidat, cum vreau să cred că este şi România, membri ai guvernului urmăriţi penal, judecaţi sau condamnaţi ar trebui să demisioneze sau să fie retraşi. PSD nu a înţeles nimic din repetatele mele apeluri şi face scut în jurul miniştrilor săi aflaţi în astfel de situaţii. Vinovăţia sau nevinovăţia se stabilesc doar de către judecători, de nimeni altcineva. Foarte mulţi politicieni influenţi, cu diferite probleme penale, vor să inducă impresia că justiţia nu funcţionează, punând astfel o presiune imensă. Este nevoie de o implicare civică maximă. Cei care doresc un stat de drept şi o societate sănătoasă trebuie să îşi facă publică opinia, să devină o voce în dezbateri". (Iată, deci, o chemare şi mai directă dar şi mai străvezie, a oamenilor în stradă pentru ca aceeaşi minoritate, mică dar foarte gălăgioasă, să facă legea prin impunere asupra majorităţii, ceea ce înseamnă şi este inversul statului de drept).

„Penal", un cuvânt gol de conţinut

Ce nu înţelege preşedintele este faptul că mesajul pe care domnia sa susţine că l-a dat chiar în campania electorală (nu spune care campanie dar lasă să se înţeleagă, prin context, că este vorba de campania din toamna anului 2016) a avut efectul exact invers celui dorit de domnia sa, partidul din care provine el şi care se dorea să vină şi la guvernare (pentru a avea „guvernul meu", adică al preşedintelui, pentru că, trebuie să se priceapă de către toţi, aşa este în statul de drept!) a suferit o cruntă înfrângere electorală. S-ar putea ca electoratul să fi înţeles încă de atunci că, ascultându-l pe preşedinte, să nu facă altceva decât să întărească prigoana declanşată aiuristic de această republică a procurorilor, stat creat de fostul preşedinte Băsescu prin legile construite de ministreasa lui de la justiţie, Monica Macovei, legi nevotate de Parlament ci asumate de guvernul Boc (tot ca principiu propriu al statului de drept, nu-i aşa?!?). Să nu fii priceput preşedintele Iohanis că electoratul românesc nu mai poate fii dus aşa de uşor, cum crede domnia sa, cu zăhărelul? Păi crede domnia sa că acest electorat nu a conştientizat că un procuror creat de şi care a acţionat în statul comunist de dinainte de 1990 nu putea crea decât legi vâşinskiene? Şi apoi, mereu contradictoriu în afirmaţii, preşedintele Iohanis spune că „vinovăţia sau nevinovăţia se stabilesc doar de către judecători, de nimeni altcineva". Păi, domnule (ce te consideri şi, din păcate, chiar eşti) preşedinte, dacă ştii aceste lucruri de ce ai inventat cuvântul acela gol de conţinut „penali"? Dumneavoastră înşi-vă spuneţi care este momentul de când un om este considerat vinovat, până atunci fiind nevinovat. Tocmai aceasta este prezumţia de nevinovăţie de care trebuie să se bucure orice cetăţean, până la dovedirea vinovăţiei sale, dacă aceasta există. Dar, mergând pe linia de gândire (ticăloasă) a domnului Iohanis, este de ajuns ca un deţinător de patalama de nota cinci de procuror să spună că X este acuzat penal (fără nicio dovadă, alta decât o suspiciune rezonabilă(!), adică o bănuială a domniei sale) şi acel om trebuie să se retragă în vreun ascuns bârlog sau să fie reţinut pentru una sau treizeci de zile. O fi bine domnule preşedinte? (Păi dacă un procuror declară întregul guvern, pe nişte bănuieli ale lui, nedovedite cu şi prin nimic, ca fiind cercetaţi de el pe cauze penale, ce facem, dăm jos guvernul, chit că ulterior, judecătorul va respinge ca neadevărate „supoziţiile")? Dar dacă se găseşte un procuror, aşa cum a păţit-o şi preşedintele Nixon (dar procurorul acela a putut să dovedească ceva mai mult decât o simplă bănuială) şi să spună că dumneavoastră sunteţi „penal" (aşa cum vă place dumneavoastră termenul) şi ştiindu-vă nevinovat, vă daţi de-o parte? (Eu nu cred o asemenea posibilitate pentru că dumneavoastră aţi negat mai multe hotărâri judecătoreşti, chiar şi a unora rămase definitive în cauze pe care le-aţi pierdut) ... Dar, domnule preşedinte, ca om, vi să pare omeneşte ca un procuror să dea telefon unui copil şi să-i spună „sinucide-te, bă, că-i deschid un nou dosar mă-tii!" şi acest procuror să nu păţească nimic? Iar ca cetăţean, vi se pare normal ca multor oameni să li se fure libertatea, ţinuţi prin puşcării, fără judecată, luni şi luni pentru ca în final să se dovedească nevinovăţia lor şi procurorul care cu rea credinţă i-a furat de viaţă, de onoare şi de credibilitate să nu păţească nimic? Păi, domnule preşedinte Iohanis, dacă toate acestea (şi n-am dat decât două sau trei exemple din miile asemenea) vi se par normale, atunci ce rost a avut răzmeriţa din decembrie 1989? Pentru că oamenii care vă slujesc pupându-vă poala ne-au întors cu peste o jumătate de secol în urmă, în anii „stalinismului biruitor"! Şi pe aceţti oameni dumneavoastră îi susţineţi să-şi facă propriile legi şi de funcţionare şi de sancţionare. În virtutea căror principii domnule preşedinte? Dezamăgitor domnule Klaus - Werner Iohannis. Dezamăgitor pentru cei ce, poate curaţi la suflet, au crezut în dumneavoastră. Pentru mine nu. Şi mă felicit că între dumneavoastră şi contracandidatul dumneavoastră din campania din 2014 n-am descoperit răul mai mic şi, ca atare, n-am mers la vot...

VICTOR VERNESCU

Alina Gorghiu – ruşinea politicii Brătienilor

Preşedintele Iohannis. La pomul lăudat să nu te duci cu sacul gol

Mâţa blândă zgârie rău

Din copilărie (he-hei, ce mult este de atunci!) auzeam la părinţi acest proverb pe care, la acea vârstă, îl luam la propriu şi începusem să mă tem de cea mai blândă pisică din cele patru sau cinci pe care le aveam prin casă şi prin bătătură. Tâlcul acestei zicale aveam să-l înţeleg mult mai târziu şi, din nefericire pentru mine, pe propria piele prin întâmplări care, ca un paradox, nu m-au învăţat nimic, rămânând în continuare un visător-idealist care-şi pune toată încrederea în adevărul real şi în bunacredinţă a oamenilor, fără să conştientizez că bunacredinţă poate să fie - şi acuma este – un rara-avis. Şi iată că acum avem preşedinte un saş molcom, lent în vorbă şi în mişcări (mi-e greu să spun că şi în gândire, iar dacă aceasta este nu ştiu dacă în ce-l priveşte asta este de bine sau de rău) toate acestea lansând supoziţia de... mâţă blândă. Numai că, o răbufnire din confruntarea în campanie cu cel care îi era contracandidat, mi-a atras atenţia. Şi, chit că nu pun eu prea multă bază pe cele spuse, şi de bine şi de rău, despre candidaţi în campanii electorale (campanii ce la noi nu se opresc nici după ce scrutinurile şi-au legitimat birocratic rezultatele), dar imediat am făcut atunci legătura despre relatarea unei mămici sau bunici care spunea cum a fost tratată (cu o insultă şi un picior în spate) de inspectorul şcolar Klaus Iohanis. Şi despre răutatea zgârieturii m-am convins uimitor de repede atunci când, deşi scos victorios în alegeri, s-a menţinut pe poziţia de preşedinte de partid şi, cu duritatea bine disimulată până atunci, a trasat ca linie directoare acapararea puterii executive de structura politică ambiguă creată de însăşi domnia sa. Şi, ceea ce în campanie se clama pe diverse voci şi tonuri şi anume că nu trebuie ca puterea să aparţină integral unei singure forţe politice, acum, după ce domnia sa se ştia aşezat pe jilţul de preşedinte, solicita cu vigoare, aducerea la guvernare (aproape că nu mai contează prin ce cale) a partidului creat de sine şi pe umerii căruia ne spune nouă că s-a impus în alegeri. Şi atunci, cu cât şi cu ce era mai rău fostul preşedinte dacă ceea ce condamnam la el, folosim acum la rându-ne? Pentru că şi acum, după ungerea prin jurământ în funcţia de preşedinte, s-a implicat în alegerea succesorului său la conducerea partidului şi are discuţii particulare la sediul preşedinţiei cu liderii acestui partid. Şi cum rămâne cu respectarea literei şi spiritului Constituţiei? Sau şi la domnia sa, blândul şi curatul nou preşedinte, Constituţia rămâne doar o vorbă de neluat în seamă decât atunci când ne este în favoarea argumentaşiilor proprii?

Spune-mi cu cine te însoţeşti pentru a-ţi spune cine eşti

Vreau să vă mai reţin atenţia cu un ultim proverb, pentru că se suprapune foarte bine pe nişte nemulţumiri ale propaspătului nostru preşedinte. Preşedinte care ţine foarte mult la poza sa personală de exterior, ceea ce mă face să cred că întreaga sa existenţă este o complicată prefacătorie. Mânată de servilismul de care poporul acesta nu reuşeşte să se dezbare după atâte secole de umilinţe prin care a fost dominat, actuala deţinătoare, interimar, a funcţiei de primar al municipiului Sibiu, funcţie devenită vacantă după „avansarea” domnului Iohanis a dorit să-l declare pe acesta, cetăţean de onoare. Personal nu ştiu şi nici n-am înţeles de la doamna interimar Astrid Fodor pentru ce merite. Pentru că, dacă mă gândesc cu mai multă aplecare, amprenta pusă pe Sibiu, chiar dacă ea este descrisă „cum laudae” în cartea proprie Pas cu pas, nu se prea impune prin niscaiva lucruri ieşite din comun, banalul comun mai tuturor urbelor de la noi. Sibiul anului 2014 nu se poate recomanda decât prin spoiala din Piaţa Mare şi vecina ei, ce a Olarilor de lângă Podul minciunilor. În rest, doar prin edificiile ridicate de înaintşi cu secole în urmă. Cartierele epocii de democraţie-populară nu au fost nici măcar cosmetizate, în schimb, în plin centrul urbei precum şi în alte zone de pură imagine istorică s-au ridicat construcţii din oţel şi sticlă ce se potrivesc ca “nuca pe perete” cu Sibiul tradiţional. Ei bine, doamna interimară şi-a suportat cu încredere refuzul actual al propusului cetăţean de onoare. Şi spun aceasta pentru că, modestul preşedinte nu a refuzat ca nefondată această ofertă ci doar pentru că „Nu este încă cazul” (cacofonia aparţine citatului). Domnia sa doreşte să mai treacă ceva timp... Câtă modestie, domnule Iohannis! Dar „dacă actualul preşedinte a refuzat, deocamdată, să i se acorde titlul de cetăţean de onoare, fostul preşedinte Traian Băsescu, ne spune doamna Astrid Fodor, nu a venit la Sibiu până la finalul mandatului pentru a-şi ridica acelaşi titlu”. Citind această declaraţie mi-am pus deîndată întrebarea: pentru ce Traian Băsescu cetăţean de onoare al Sibiului? Ei bine, doamna interimar ne lămureşte: „pentru sprijinul acordat oraşului în obţinerea programului Capitală Culturală Europeană 2007”. Ceea ce mă face din nou să mă întreb: cu ce şi cum a ajutat Traian Băsescu? În timpul cărei guvernări i s-a adjudecat Sibiului titlul de Capitală Culturală Europeană 2007? Dar, modestul preşedinte, cel care ar fi trebuit să-şi asume misiunea de a reuni poporul român după cei zece ani de învărjbire din mandat „băsist” (ceea ce nu a afirmat că are de gând să facă), continuă trecuta luptă cu masmedia. Domnia sa a făcut plângere împotriva a două posturi de televiziune pentru care solicită amenzi usturătoare pentru că au prezentat „nedocumentat” modul de sponsorizare a campaniei electorale pentru candidaţii la preşedinţie. Singur domnia sa s-a considerat ofuscat (să nu fie vorba altui proverb românesc, cel cu chelul care-şi pune mâna pe chelie). De ce, în loc să se ofuscheze, politicienii noştri nu fac totul la vedere, transparent şi fără niciun ascunziş? Întâmplător, în timpul campaniei pentru primul tur, am parcurs drumul Bucureşti-Chişinău cu autoturismul. Pe întregul parcurs, bătălia vizuală prin panotaj s-a dat, practic între Klaus Iohanis şi Victor Ponta, rar de tot mai făcându-şi loc câte un afiş punichios cu Elena Udrea, Monica Macovei şi unul singur cu Corneliu Vadim Tudor. Iar în zvonistica ce se insinuează nu numai prin posturi de televiziune cum că în sponsorizarea actualului preşedinte s-ar fi inscris şi Renato Usatîi din Republica Moldova (cred că aceste suspiciuni l-au alarmat pe „curatul” Iohannis) este ceva neclar, cel puţin în ce mă priveşte: Usatîi face parte din tabăra politică pro-rusă din Republica Moldova şi care se opune parcursului european, susţinut şi de Ponta şi de Iohannis. Dacă alesul lui Renato Usatîi a fost Iohanis, aceasta ar trebui să ne ridice mari semne de întrebare, răspunsul la care mi-ar crea subiecte pentru încă două trei eseuri jurnalistice. Şi, pentru că suntem sub imperiul proverbului cu spune-mi cu cine te însoţeşti, ar fi să aruncăm o scurtă privire a actualilor tovarăşi de drum ai preşedintelui Iohanis, tovarăşi aleşi de domnia sa şi nu impuşi de cineva anume. A contrariat pe toată lumea numirea domnului Mihai-Răzvan Ungureanu drept consilier peraonal şi cel care l-a însoţit la prima călătorie prilejuită de măcelul religios de la Paris şi invitaţia preşedintelui Holand. Oare s-a trecut, de către domnul Iohannis, cu atât de mare uşurinţă, cu buretele peste trecutul recent al acestui politician? Ce poate să-l sfătuiască MRU pe domnul Iohannis altcava decât cele învăţate de la trecutul protector, Traian Băsescu? Să fie acesta semnalul că Domnul Iohannis nu doreşte schimbare ci, din potrivă, continuitatea modului de a face politică, cel cultivat de predecesorul său!?

ALLA VOLCOVA

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 306 DIN 31 IULIE - 17 AUGUST 2015

Scrisoare publică adresată Preşedintelui Academiei Române

De ce Academia Română tace în problemele fundamentale ale Statului Român?

Mai mult ca niciodată cititorii de toate etniile din România, întreaga clasă politică, începând cu Preşedintele Klaus Iohannis şi Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului au obligaţia să cunoască şi să respecte cel mai înalt for după Curtea Constituţională a Statului Român, reprezentat de Academia Română. Înfiinţată în anul 1866 prin Înalt Decret Regal, de Regele Carol I, din iniţiativa lui Mihail Kogălniceanu, a clasei politice responsabilă de dezvoltarea necesară prin modernizarea Statului Român şi a oamenilor de ştiinţă şi cultură progresişti pentru această dată, Academia Română este "forul fundamental" de la care pleacă liniile directoare ale Statului Român, începând cu cultura şi ştiinţa şi continuând cu dezvoltarea politică. În ultimii ani, Academia Română a fost neglijată aproape în totalitate de conducerea statului, a fost neglijată de cele trei puteri ale statului şi implicit de celelalte state europene. Academia Română, ca for de emulaţie intelectuală, ar trebui să se implice fundamental în toate problemele de interes public şi doar pentru faptul că de la funcţionare, ea a fost nominalizată ca fiind de interes public.

În prezent academicienii nu sunt luaţi în seamă de către stat şi clasa politică, punctele lor de vedere sunt diluate sau pur şi simplu şi membrii academiei manifestă un interes minor privind problemele fundamentale de dezvoltare ale statului cu toate consecinţele.

Membrii Academiei ar trebui să merite mai multă consideraţie, iar prin acest lucru precizăm "toţi membrii Academiei" ca cel puţin o dată pe an, la 1 Decembrie, zi de referinţă a Statului Român, să fie invitaţi cu onoruri de către Preşedintele României la tribuna oficială, dovedind respectul pe care statul şi celelalte puteri ale sale îl acordă "minţilor luminate". Aceasta pentru că nu este un lucru simplu să deţii titlul de academician, şi mai mult, să fi membru al Academiei Române activ sau prin corespondenţă.

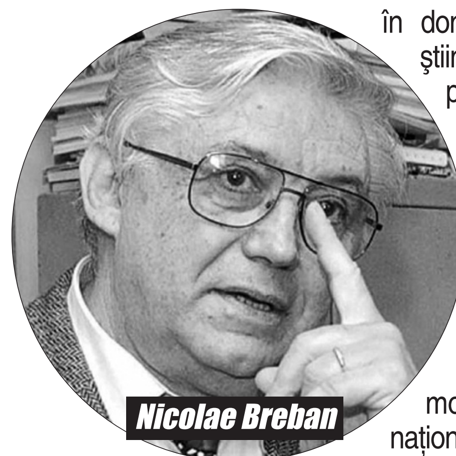
În prezent în România nici chiar presa centrală sau mijloacele de televiziune naţionale fac foarte puţun pentru mediatizarea importanţei Academiei Române, a membrilor săi, a conducerii sale. Fără niciun fel de discuţie că în prezent 0,001% cunosc cine şi ce este Academia Română şi sarcinile pe care aceasta "imperativ" trebuie să le aibă. În acest context, credem că ar fi necesară o sesiune specială a celor două Camere în care să fie omagiaţi membrii Academiei Române, iar Preşedintele ţării, obligatoriu trebuie ca o dată pe an să se întâlnească cu academicienii din toate ramurile ştiinţei şi culturii, să le asculte punctele de vedere privind dezvoltarea ştiinţei, culturii precum şi evoluţia politică, având în vedere curentele politice existente de 150 de ani în România. Este o mare eroare şi o mare gravitate dacă Preşedintele ţării, indiferent cine va fi sau este, va manifesta favorizarea unui curent politic, indiferent care va fi acesta. Spre regretul multor cititori, domnul Preşedinte Iohannis manifestă public un interes major doar pentru curentele politice şi economice venite din marile ţări europene, neglijând chiar "criminal" tot ceea ce a acumulat bun România în cursul istoriei sale zbuciumate. În acest context, pentru prima dată, cred, în presa românească, ziarul Reflector argeşean trage un semnal energic tuturor cetăţenilor "ştiutori de carte", întregului spectru al clasei politice, indiferent de doctrină, că au obligaţia să respecte cu sfinţenie ideile prezentate de membrii Academiei Române. De aceea am prezentat pe scurt Legea şi Statutul Academiei Române, însoţită de o scrisoare deschisă. Acest lucru este necesar având în vedere politica de globalizare a marilor puteri din Europa, sprijinite de SUA, prin care şi din care ţara noastră are doar de pierdut datorită poziţiilor sale geografice, a latinităţii sale, a religiei sale, dar şi a bogăţiilor sale care renasc de fiecare dată ca pasărea Pheonix din cenuşă.

Conducerea Academiei Române

Acad. Ionel Valentin Vlad - preşedinte; Acad. Cristian HERA - vicepreşedinte; Acad. Alexandru SURDU - vicepreşedinte; Acad. Bogdan C. SIMIONESCU - vicepreşedinte; Acad. Victor SPINEI - vicepreşedinte; Acad. Victor VOICU - secretar general

Eugen Simion

Nicolae Breban

LEGEA ACADEMIEI ROMÂNE

Art. 1. (1) Academia Română este cel mai înalt for naţional de consacrare şi de cercetare în domeniile ştiinţelor şi culturii, literelor, filosofiei, artelor, care reuneşte personalităţi din ţară şi din străinătate cu realizări deosebite în aceste domenii.

STATUTUL Academiei Române

Art. 1. - Academia Română, cel mai înalt for naţional de consacrare ştiinţifică şi culturală al ţării, este continuatorul şi unicul legatar al Societăţii Literare Române, înfiinţată în 1866, reorganizată în 1867 în Societatea Academică Română şi în 1879 în Academia Română. Academia Română reuneşte personalităţi consacrate din domeniile ştiinţei şi culturii.

Art. 2. - Academia Română este o instituţie de interes public naţional de cercetare în domeniile fundamentale ale ştiinţei şi culturii de calificare profesională superioară, cu personalitate juridică de drept public şi independentă în lucrările sale de orice natură.

Art. 6. - (1) Academia Română are ca principale obiective:

1. cultivarea şi promovarea ştiinţei şi culturii naţionale şi universale;
2. cultivarea şi promovarea limbii şi literaturii române şi a istoriei naţionale; stabilirea normelor de ortografie obligatorii ale limbii române;
3. promovarea principiilor democratice şi etice şi sprijinirea liberei circulaţii a ideilor în ştiinţele, artele şi literele româneşti;
4. organizarea şi efectuarea de cercetări fundamentale şi avansate, precum şi informarea şi documentarea ştiinţifică necesare membrilor săi şi unităţilor proprii;
5. stimularea şi promovarea, în ştiinţă şi cultură, a creaţiilor de mare valoare, prin instituirea unor sisteme competitive de susţinere a activităţii şi prin acordarea de premii;
6. decernarea de distincţii pentru realizări deosebite în domeniul ştiinţei şi culturii, literelor şi artelor;

(continuare în pagina 6)

(urmare din pagina 5)

7. editarea de opere originale, inclusiv ale clasicilor, precum şi de publicaţii periodice din domeniul ei de activitate;
8. organizarea de manifestări ştiinţifice şi culturale naţionale şi internaţionale;
9. organizarea de activităţi de calificare profesională superioară, cursuri postuniversitare, doctorate şi acordarea de titluri ştiinţifice şi academice, în condiţiile legii;
10. acreditarea şi evaluarea institutelor şi centrelor proprii;
11. înfiinţarea de centre de cercetare fundamentală independente sau subordonate în cadrul institutelor existente, în condiţiile legii;
12. acordarea de burse pe bază de concurs pentru perfecţionarea în ţară sau în străinătate;
13. promovarea ştiinţei şi culturii româneşti pe plan internaţional şi stimularea interacţiunii culturii româneşti cu alte culturi prin încheierea de acorduri bilaterale şi colaborarea bi- şi multilaterală în domeniul cercetării ştiinţifice cu academii şi instituţii ştiinţifice similare din străinătate; afilierea la organizaţii internaţionale ştiinţifice şi profesionale; promovarea valorilor în spaţiul european al cunoaşterii;
14. coordonarea centrelor culturale din Italia (Accademia di Romania din Roma şi Casa Romena din Veneţia), inclusiv numirea directorilor;
15. coordonarea fundaţiilor proprii;
16. gestionarea de bunuri culturale din patrimoniul naţional care se află în proprietatea sau administrarea sa, inclusiv posibilitatea preluării donaţiilor membrilor decedaţi ai Academiei;
17. promovarea societăţii cunoaşterii bazate pe ştiinţă, tehnologie şi protejarea mediului;
18. avizarea proiectelor de acte normative privind domeniile de activitate ale Academiei Române;
19. iniţierea şi elaborarea de proiecte de acte normative din domeniile sale de activitate, care se supun spre aprobarea Guvernului;
20. elaborarea de studii, analize, recomandări, evaluări şi strategii naţionale pentru Administraţia Prezidenţială, Parlament, Guvern şi alte instituţii naţionale - la cerere sau din iniţiativă proprie - cu privire la politica naţională în domeniul ştiinţei, literelor şi artelor în România şi la marile probleme ale ţării, inclusiv relaţia cu Uniunea Europeană.

CĂTRE ACADEMIA ROMÂNĂ ÎN ATENŢIA DOMNULUI PREŞEDINTE AL ACADEMIEI

Stimate domnule Preşedinte,

Subsemnatul, în calitate de director general al ziarului de anchete, investigaţii şi dezvăluiri "Reflector argeşean", pe care îl distribuim gratuit la: 30 de ambasadori, la 100 de senatori şi deputaţi, la 30 de instituţii fundamentale ale statului (membrii Guvernului, Preşedinţii Camerelor, Curtea Constituţională, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Parchetele naţionale) precum şi la principalele instituţii de cultură precum teatre, etc., dar şi la 50 de primari de mari municipii din România vă trimit şi dumneavoastră un exemplar al acestui ziar.

Menţionez că sunt printre primii dizidenţi împotriva regimului comunist din Armata Română, lucru dovedit cu acte, pe care le anexez, încă din 1968. De asemeni am avut calitatea de ofiţer al Armatei Române cu gradul de căpitan, fiind pe timpul desfăşurării activităţii militare profesor la Şcoala Militară de Maiştri de Marină Constanţa. Sunt autor de cărţi, una, cea mai dragă mie, fiind un unicat care nu mai există nici în arhivele militare, cartea "Diamantele României", reprezentând un omagiu adus eroilor care au murit pe câmpul de luptă pentru întregirea neamului în Războiul 1916-1918, carte pe care o trimit de asemenea alăturat. Pentru a o înţelege, vă rog să urmăriţi cuvântul autorului.

Stimate domnule academician,

Am urmărit cu atenţie unele emisiuni ale unor posturi de televiziune, a academicianului, fost preşedinte al Academiei, domnul Simion, iar recent am urmărit postul TV B1 în care, împreună cu domnul academician Simion, aţi prezentat un subiect de importanţă majoră pentru naţiunea română având în vedere faptul că Academia Română reprezintă instituţia cea mai importantă, după Constituţie şi Curtea Constituţională, instituţii care au datoria să depună eforturi susţinute pentru respectarea art. 1 din legea fundamentală, articol care este nerevizuibil şi care a fost diluat prin modificarea Constituţiei din anul 2003, aş spune chiar trădător, de fostul ministru Adrian Năstase, organizatorul modificării. În acest scop, vă precizez modificările făcute la Constituţie pe care nici Curtea constituţională nu o sesizează, deşi art. 142 este foarte clar.

Vă rog să observaţi domnilor academicieni art. 135, unde s-a adăugat punctul g) "Aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanţă cu obiectivele Uniunii Europene". Acest punct este "criminal" introdus şi diluează esenţa statului naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil. Păi ori suntem suverani şi independenţi, ori "aplicăm politicile de dezvoltare regională în concordanţă cu obiectivele UE".

A doua modificare făcută "penal" este Titlul VI, art. 148 Integrarea în UE. Vă rugăm să observaţi punctul (2) "Ca urmare a aderării prevederile tratatelor constitutive ale UE, precum şi celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate faţă de dispoziţiile contrare din legile interne...".

V-aş ruga domnilor academicieni, v-aş ruga domnilor din conducerea Academiei şi pe toţi membrii Academiei să luaţi o poziţie publică, să consultaţi punctul de vedere al Curţii Constituţionale care este garantul supremaţiei Constituţiei, dacă prin aceste prevederi nu se încalcă art. 1 care nu este revizuibil.

În acest context, am văzut discuţia purtată la postul TV B1 şi am fost neplăcut impresionat de faptul că împreună cu domnul academician Simion nu aţi "punctat" esenţial necesitatea suveranităţii Statului Român pentru care, în cele două conflagraţii mondiale, România a pierdut aproape două milioane de soldaţi, a avut pierderi economice uriaşe, iar la sfârşitul războiului am permis uciderea unui comandant militar care şi-a dat viaţa pentru "dezrobirea Basarabiei, Pământ românesc". În discuţiile purtate, probabil din neglijenţă, nu aţi făcut nicio referire cu privire la faptul că şi în prezent, după 70 de ani, este valabil "Pactul Ribbentrop-Molotov", iar guvernele ultimilor 27 de ani şi nici Academia Română nu ia vreo poziţie publică de mai multe ori şi pe mai multe posturi de televiziune cu privire la acest fapt care a ciuntit teritoriul românesc.

Ne pare rău că nu aţi făcut niciun fel de referire la modul criminal în care Statul Ucrainean discriminează cei patru sute de mii de cetăţeni români care în urma acestui pact au căzut sub dominaţia Ucrainei care, fără niciun drept, şi-a întins teritoriul până dincolo de Ungaria. Iar Academia Română şi distinşii noştri academicieni tac. Apelul iniţiat de cei 18 academicieni, în frunte cu academicianul Păun la care au aderat peste 120 de academicieni, nu este suficient şi nu a fost suficient mediatizat de presa şi mijloacele media, obediente marilor puteri europene pentru că sunt plătite din bani murdari pentru a nu difuza problemele fundamentale ale naţiunii.

De aceea v-am trimis alăturat un set de ziare împreună cu cartea "Diamantele României" pentru a vă dovedi că încă mai există în presa românească, după ce au dispărut publicaţiile România Mare, Tricolorul şi alte publicaţii, necesare păstrării flăcării veşnice a naţionalismului care trebuie să fie o problemă fundamentală a naţiunii.

M-a indignat chiar modul în care aţi prezentat la cel mai înalt nivel al Academiei faptul că "România nu are nevoie de naţionalism şi naţional".

Domnilor academicieni,

Datorită poziţiei geografice şi a bogăţiilor solului şi subsolului, de două mii de ani, de la Hristos, teritoriul dacic, vechi de mii de ani, a fost râvnit de la Traian încoace de toate statele care ne-au supus precum: Imperiul Turc, Imperiul Habsburgic, iar mai recent, marele Imperiu UE condus de la zece mii de kilometri de marea putere numită Statele Unite Americane care au apărut ca un stindard al libertăţii şi care s-a transformat într-un "stindard al nedreptăţii". Acest stat, de şaptezeci de ani, după terminarea războiului, a generat conflicte militare de cucerire de noi teritorii bazându-se pe "vidul de putere de după război" când marile puteri europene erau sleite, iar America nu făcea altceva decât să-şi investească banii acumulaţi în timp de pace în aşa-zisul Plan Marshall care nu a fost altceva decât o investiţie profitabilă a dolarului american.

În prezent, dumneavoastră, Academia Română, nu vedeţi distrugerea economiei româneşti şi anarhia politică, economică şi militară "indusă intenţionat" de conducerea UE unde sunt nu prietenii României, ci unii care abia aşteaptă să se înfrupte din bogăţiile "Grădinii Maicii Domnului" numită România.

Dumneavoastră nu vedeţi domnilor ambasadori că România nu mai are armată? Ori o ţară fără o armată puternică în condiţiile României este la fel ca o gospodărie fără câini de apărare în timpul nopţii. România acum este apărată de graniţe electronice. România în prezent are în fruntea sa nu un român ci un etnic german ai cărui părinţi au dorit să trăiască în Germania. Vă amintesc domnilor academicieni un lucru deosebit de concludent în întâlnirile dintre Angela Merkel şi Preşedintele Iohannis. Vă prezentăm textual începutul întâlnirii: "Dragă Iohannis", iar domnul Preşedinte a răspuns: "Dragă Angela". Oare nu vi se pare straniu, fără a fi naţionalist, că această adresare reprezintă nu doar o apropiere între două ţări ci reprezintă chiar o "cucerire teritorială" prin cuvinte, care demonstrează gradul de integrare al României în economia germană care în prezent, prin ţările de origine germană (Austria, Polonia, Cehia şi altele), domină în prezent viaţa politică, economică, acestea fiind dominante în proporţie de cca. 70%?

Toate aceste lucruri ar trebui să dea de gândit în primul rând Academiei Române dar şi Curţii Constituţionale, nemaivorbind de Parlamentul actual unde opoziţia, formată din "strânsuri politice obediente intereselor statelor occidentale" dau lovituri statalităţii ţării din interitorul instituţiei fundamentale a statului reprezentată de Parlament, care la art. 61 precizează: "Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării".

Toate acestea, în numele lui Decebal, în numele lui Mircea şi Ştefan cel Mare, în numele lui Mihai Viteazul, în numele marilor regi ai neamului: Carol I şi Ferdinand, care au făcut Unirea şi, nu în ultimul rând, în numele spiritului colonelului Al. Ioan Cuza şi a marelui om politic Kogălniceanu, în numele Şcolii Ardelene a Paşoptiştilor, a tuturor cronicarilor care au ţinut vie fiinţa daco-română, vă rugăm să luaţi o poziţie energică pentru salvarea României în negura care a cuprins-o în ultimii 15 ani.

Patriarhul Kirill I al Moscovei vine la Bucureşti

O agenţie românească de presă, citând surse diplomatice de la Moscova, informează că Patriarhul Kirill I al Moscovei va veni la Bucureşti în perioada 26 - 28 octombrie. Conducătorul Bisericii Ortodoxe Ruse ar urma să participe la ceremoniile organizate cu ocazia împlinirii a zece ani de la întronizarea Patriarhului Daniel, dar şi la sărbătoarea Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureştiului. Vizita ar urma să se desfăşoare în perioada 26 - 28 octombrie 2017, iar preşedintele rus, Vladimir Putin, şi-ar fi dat acordul în acest sens.

O vizită cu dublă semnificaţie: canonică şi politică!

Tot prin susrse se afirmă că un alt scop al vizitei îl constituie şi relansarea relaţiilor dintre cele două Biserici.

Conform unui anunţ al Patriarhiei Române, ceremoniile organizate la împlinirea a zece ani de când Preafericitului Daniel este patriarh vor avea trei momente, unul dintre acestea, o slujbă de Te Deum programată să aibă loc în 28 octombrie, la ora 9:30, la Catedrala Patriarhală, urmând să se desfăşoare „în prezenţa membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi a unor ierarhi ortodocşi din străinătate". Ar fii pentru prima dată când un patriarh rus vine la Bucureşti după evenimentele de la Bucureşti din decembrie 1989.

Patriarhul Kiril I al Moscovei, cel care conduce Biserica Ortodoxă Rusă, cea mai mare biserică creştin-ortodoxă a lumii, urmează să vină la Bucureşti pe 27 octombrie, iar Preşedintele rus, Vladimir Putin, şi-a dat acordul pentru această vizită, chiar dacă, oficial, puterea politică şi Biserica din Rusia sunt separate şi nu au relaţii de subordonare.

Aşadar, Patriarhul rus vine la Bucureşti în semn de omagiu adus celor zece ani de când Preafericitul Daniel a fost ales Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, dar şi pentru a genera o relansare a relaţiilor inter-ortodoxe dintre cele două Biserici, cele mai mari ca număr de creştini din toată lumea. Citind printre rânduri putem spera şi la o nouă abordare a relaţiilor politice dintre cele două ţări vecine şi unitare din punct de vedere canonic, între Rusia şi România.

Evoluţii asemănătoare, destine similare

Patriarhul Kiril al Moscovei (pe numele său Vladimir Gundeaev) s-a născut la Leningrad (St. Petersburg) la 20 noiembrie 1946. Tatăl său a fost preot, iar mama sa profesoară de germană.

După ce a terminat clasa a VIII-a, înainte de a absolvi Şcoala Medie, a fost angajat ca membru al Expediţiei Geologice Complexe a Direcţiei Geologice de Nord-Vest din Leningrad, lucrând aici între 1962-1965 în calitate de tehnician cartograf. A urmat apoi Seminarul teologic şi Academia Teologică Ortodoxă din Leningrad, şi a fost uns în monahism trecând prin toate treptele ierarhice până a devenit mitropolit în 1991. Din 1989 până în 2009 a fost Preşedinte al Departamentului de Relaţii Externe (din august 2000 — Departament al Relaţiilor Externe Bisericeşti), membru permanent al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse, iar la 27 ianuarie 2009, Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse l-a ales Patriarh al Moscovei şi al Întregii Rusii.

Patriarhul BOR – Daniel şi Kiril al Moscovei şi al întregii Rusii au biografii similare şi un parcurs asemănător în perioada regimului comunist. Kiril, la fel ca patriarhul Daniel, a petrecut timp îndelungat în afara ţării, a călătorit mult, a stabilit numeroase contacte cu prelaţi ortodocşi stabiliţi în Occident şi a urcat rapid ierarhiile din interiorul bisericii. Datorită acestor succesiuni de fapte, Kiril a fost suspectat că ar fi colaborat cu KGB, iar Daniel că ar fi avut legături cu Securitatea.

Înainte să fi împlinit 30 de ani, Kiril a fost trimis de Moscova la Consiliul Mondial al Bisericilor de la Geneva. În aceeaşi perioadă, tânărul Daniel preda la Institutul Ecumenic din Elveţia, unde ajunsese director adjunct. E puţin probabil ca cei doi înalţi prelaţi să nu se fi întâlnit înainte de 1990 în peregrinările lor prin Occident, unde s-au deprins cu ecumenismul, au învăţat să nu-şi asculte doar propriile voci şi s-au rafinat în arta negocierii. Cu toate acestea, amândoi au rămas destul de conservatori.

De la căderea comunismului, patriarhii celor mai mari două biserici ortodoxe din lume, cea rusă şi cea română, nu s-au mai întâlnit niciodată

Patriarhul Kiril al Rusiei are 71 de ani, iar Daniel 67. Kiril este şeful bisericii ruse din 2009, iar Daniel al Bisericii Ortodoxe Române din 2007. Nu au existat întâlniri oficiale între cei doi, dar bisericile sunt în contact permanent. Acum trei ani mitropolitul Ilarion (Alfeyev) de Volokolamsk, şeful Departamentului de Relaţii Internaţionale al Bisericii Ortodoxe Ruse, a avut o vizită de succes în România. Ilarion a venit sub pretextul lansării unor volume recent traduse, dar a ţinut o conferinţă în Aula Universităţii Al.Ioan Cuza din Iaşi şi a oficiat o slujbă împreună cu mitropolitul Iaşilor, Teofan, la care au fost prezenţi peste 5000 de oameni.

Principalul său mesaj a fost să combată idea occidentală că ne-am afla într-o epocă post-creştină şi să-şi convingă auditoriul că Biserica Ortodocsă face parte activă din societate.

Spre deosebire de înalţii prelaţi ruşi, Daniel intervine public doar în momentele cheie, aşa cum a fost cel dinaintea alegerii preşedintelui Klaus Iohannis, când acesta era acuzat că nu merită să fie preşedinte fiindcă nu e ortodox. Patriarhul român a făcut atunci apologia ecumenismului şi a adus aminte că Regele Carol I, atât de iubit de români pentru reformele făcute, nu era nici el ortodocs.

În rest, Patriarhul Daniel preferă tăcerea, atât în ceea ce priveşte trecerea tot mai multor români din Estul ţării la vechiul rit al Bisericii Ortodoxe Ruse, cât şi a influenţei ortodocşilor ruşi în Republica Moldova.

Oricând o bună vecinătate este preferabilă unei adversităţi, fie ea şi goală de conţinut

Întâlnirea dintre Kiril şi Daniel este programată pentru luna viitoare şi încă neconfirmată de toate părţile. Ea constitue o premieră, fiindcă de la căderea comunismului, patriarhii celor mai mari două biserici ortodoxe din lume, cea rusă şi cea română, nu s-au mai întâlnit niciodată într-o astfel de vizită fastuoasă.

Venirea lui Kiril în România ar putea fi urmată de o deschidere politică spre Rusia, după o perioadă destul de lungă de îngheţ în relaţiile româno-ruse, fiindcă deşi bisericile sunt separate de stat prin lege, legăturile lor cu lumea politică n-au încetat niciodată în această parte a lumii, unde încă funcţionează tradiţia bizantină.

Aşadar, vine sau nu Patriarhul Kiril al Moscovei în România? Patriarhia de la noi zice că da, oficialii ruşi în schimb nu confirmă, dar nici nu infirmă. Sunt şi reprezentanţi ai Bisericii Ruse care se arată deranjaţi de faptul că unii jurnalişti români dau ca sigură informaţia. Oricum, o astfel de vizită ar fi extrem de importantă, în condiţiile în care cele două Biserici, română şi rusă, revendică acelaşi teritoriu canonic: Republica Moldova.

Potrivit reprezentanţilor Patriarhiei, Patriarhul Kiril şi-a exprimat disponibilitatea de a veni la Bucureşti. Invitaţia a fost făcută în contextul Anului comemorativ al apărătorilor ortodoxiei în timpul comunismului, dar şi cu prilejul aniversării de către Preafericitul Daniel a 10 ani de patriarhat.

Anunţul a ridicat mai multe semne de întrebare în rândul teologilor români şi moldoveni.

În Republica Moldova, atât enoriaşii cât şi preoţii se împart în două tabere, unii care ţin de Patriarhia română, iar alţii de Patriarhia rusă. „ Este un conflict care a dus la situaţia total necanonică, împotriva oricăror reguli bisericeşti, ca pe acelaşi teritoriu să fie două jurisdicţii paralele. Or, acest lucru este scandalos şi ar fi un semn de maturitate şi la o adică şi un succes diplomatic al Bisericii noastre dacă am reuşi să repunem în discuţie această problemă", a declarat teologul Radu Preda. De la Moscova, informaţiile sunt însă extrem de puţine. „Oficial, Patriarhia rusă nu confirmă, dar nici nu dezminte o posibilă vizită a Patriarhului Kiril la Bucureşti. Chiar au părut destul de deranjaţi de faptul că presa din România ştie deja că Patriarhul rus a confirmat participarea. Mi s-a spus doar că vom fi anunţaţi din timp dacă această vizită va avea loc. Oricum, nu s-a trecut peste divergenţele care există între Bisericile Ortodoxe rusă şi română. Moscova nu vede nici acum cu ochi buni reînfiinţarea Mitropoliei Basarabiei şi susţine că Biserica Ortodoxă Română a intrat peste teritoriul ei canonic", a declarat Liviu Iurea, corespondent TVR la Moscova.

Kiril este cunoscut ca un apropiat al preşedintelui rus Vladimir Putin. Din 2011, are un birou la Kremlin, pe acelaşi culoar cu Putin. Patriarhul Rusiei a declarat, de altfel, în preajma ultimelor alegeri prezidenţiale că prosperitatea şi stabilitatea Rusiei, de când a venit la putere Vladimir Putin, este un „miracol de la Dumnezeu".

În opinia mea, sosirea patriarhului Kiril la Bucureşti şi abordarea cu calm şi cu înţelepciune a punctelor de divergenţă ar fii un punct câştigat pentru Biserica Ortodoxă, în această perioadă istorică în care biserica creştină, în totalitatea ei, traversează o etapă cu multe obstacole. Totodată, nu trebuie uitat că Rusia este cel mai mare vecin şi, după cum o tot spun şi o scriu, politica de bunăvecinătate se dovedeşte a fii punctul nostru slab şi că uităm mereu că dacă nu ţii neapărat să-ţi faci pe cineva (pe un vecin, în cazul de faţă) prieten, nu ţi-l făcea duşman...

ALLA VOLKOVA

Sparge Catalunia gheața privind destrămarea UE?

În Catalunia spaniolă UE nu este dorită

Deja este un fapt cunoscut că în provincia Catalunia din Spania a avut, pe 01 octombrie 2017, un referendum pentru dobândirea independenței față de Regatul Spaniei. Numai că acest referendum este neconstituțional deoarece, prin Constituția sa, Spania este un stat indivizibil. Motiv pentru care guvernul de la Madrid a luat măsuri drastice împotriva desfăşurării unui asemenea demers. Imaginile transmise pe canalele media erau de nedescris, pe alocuri de o barbarie despre care, slavă Domnului, până acum România de după decembrie 1990 nu a avut parte. Şi cu toate astea, reacția „mahărilor" europeni şi transoceanici s-a arătat, de fiecare dată, foarte severi față de statul nbostru şi tace mâlc, făcându-se că nu bagă de seamă asupra celor ce s-au petrecut la Barcelona şi pe cuprinsul întregii Catalunii. Dar, deja ne-am obişnuit cu această dublă măsură şi ne simțim mereu vinovați şi nu ştim cum să mai plecăm capul în fața oricărui funcționar comunitar, fără deosebire de rangul său. Că seamănă această atitudine cu concepția de slugă preaplecată, în ce ne priveşte, ne-am săturat să o mai spunem pentru că, oricum, constatăm că esca un strigăt în pustie.

Şi totuşi, referendumul a avut loc, cei doritori de independență suportând şi „pulane" pe spinare şi cartuşe de cauciuc şi bătăi încasate de la gealații poliției centrale, exprimându-şi şi prin vot dorința de separare. Şi astfel, chit că dacă şi acolo s-ar fi stabilit un prag, cum s-a întâmplat la noi în 2012 printr-o erată trimisă la cinci dimineața la Monitorul Oficial, acest referndum ar fi fost anulat, cei care nu-şi doresc separarea rămânând acasă şi astfel orice prag nu s-ar fi putut depăşi, s-a obținut o majoritate confortabilă pentru separare din partea celor care au reuşit să introducă buletinul în urne.

Mulți sperioşi, atât de la noi, cât şi din alte puncte ale Europei îşi tot fac calcule că acest gest catalan ar putea declanşa o reacție în lanț, multe puncte din Europa fiind deja contaminate cu acest morb al fărâmițării statale, prea mulți veleitari dorindu-şi să se vadă preşedinți sau prim-miniştri, fie şi pe un teritoriu de mărimea Andorei, stat cu care, de altfel, se învecinează şi Catalunia.

Să vedem dacă există, în ce ne priveşte, motive de acută îngrijorare sau nu. De la bun început doresc să precizez că nu fac apel la somn al rațiunii sau la închidere blegoasă a ochilor şi neglijarea vigilenței constructive. Dar, o judecată la rece tot trebuie făcută.

Catalonia este o comunitate a Spaniei care s-a dezvoltat prin statutul de autonomie în cadrul Regatului Spaniei. Pe 11 septembrie 1714, în timpul Războiului pentru Succesiunea Spaniei, forțele catalane s-au înclinat în fața armatei condusă de Regele Filip al V-lea de Bourbon. Incă de atunci, ziua de 11 septembrie a devenit ziua națională a Cataluniei, dar sărbatoarea a fost suprimată în timpul dictaturii fasciste a lui Franco. Odată cu moartea dictatorului şi revenirea la statutul de regalitate, provincia catalonă şi-a dobândit un statut de autonomie, în cadrul Constituției Spaniei, cu parlament propriu şi guvern propriu, dar şi cu obligația de a respecta regulile şi legile Regatului Spaniei.

Câteva cifre, cât ar fi ele de obositoare, trebuie avute în vedere. Catalunia este o provincie de 32.108Km2 , situată în nord-estul Spaniei, având ca vecini externi Marea Mediterană, Franța şi Andora. Față de suprafața totală a Spaniei (504.645Km2), Catalunia reprezintă cam 6%. În ce priveşte populația de şapte milioane şi jumătate de locuitori ai provinciei, față de 45 de milioane la nivelul întregii Spanii, înseamnă doar un procent ce gravitează în jurul lui 8%.

Lipsa de considerație a Spaniei, însă, pentru limba şi cultura catalană i-a unit pe catalani şi le-a dezvoltat şi mai tare sentimentul separatist.

Mariano Rajoy, primul ministru al Spaniei şi Artur Mas, premierul catalun au fost la cuțite în ultimii doi ani, mai ales după ce premierul spaniol a refuzat sa îi ofere Cataluniei un tratament fiscal mai binevoitor. Alături de alți politicieni, precum Soledat Balaguer, de jurnalistul Pilar Rahola şi de economiştii Mireia Borrell-Porta şi Xavier Sala-i-Martin, Artur Mas a trâmbițat ideea că provincia catalană s-a săturat să subvenționeze celelalte regiuni spaniole mai puțin prospere. Majoritatea economiştilor susțin ipotezele catalanilor întrucât deficitul între ce Catalunia plăteşte Madridului şi ce primeşte în schimb pentru dezvoltarea de proiecte regionale înseamnă cam 16 miliarde de euro, anual. Motive ce pot fi, dacă renunțăm la principiul solidarității, reale şi îndreptățite.

Criza economică ce a izbugnit în 2008 a lăsat urme adânci în societatea spaniolă. Catalanii au început să se gândească dacă nu ar fi mai bine pentru ei să îşi ia soarta în propriile mâini. Sunt destule argumente pro şi contra despre cât de mare succes ar avea o Catalunia independentă însă, catalanii, învinuiesc Madridul pentru modul prost în care a fost gestionată țara. Să nu se uite şi nici să nu se subestimeze faptul că, statistic, Catalunia înseamnă 19% din PIB-ul Spaniei, 26% din exporturile sale şi peste 50% din ieşirile maritime spre Europa. Dacă Spania ar pierde, practic, 19% din PIB şi 26% din exporturi acest lucru ar fi un adevărat cutremur nu doar pentru economia spaniolă, ci pentru cea europeană. Pentru catalani, Europa şi comunitatea internațională sunt locurile în care îşi pot legitima cererile în afara matricei impusă de guvernul Spaniol. Astfel că, o proaspătă independență Catalunia va dori să devină membru cu drepturi depline în Uniunea Europeană şi al zonei euro (ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, o recunoaştere ca stat suveran din partea tuturor țărilor membre ale UE şi începerea apostoleşte a tuturor demersurilor de aderare).

Şi acum, după ce am văzut care sunt datele şi ce înseamnă Catalunia la nivelul unei țări mari, precum Spania (Catalunia însăşi un teritoriu şi cu o populație ce depăşeşte multe alte țări de pe continentul european, fie ele membre sau nu ale Uniunii Europene), să ne întoarcem pe meleagurile noastre.

Ei bine, la nivelul istoriei româneşti nu există un 11 septembrie de referință. Dacă pornim de la aşa zisul mileniu întunecat, adică exact perioada de secole de năvăliri de hoarde şi popoare migratoare, în teritoriul dacic a existat permanent o populație cu preocupări şi obiceiuri cristalizate, toate paşnice şi legate de pământul rodnic şi bogat şi de creşterea animalelor, între care oaia (acest miraculos animal de care orice pierde vară din anii noştri de acum se dă doct şi inteligent dacă face glume nesărate pe seama ministrului Daia care a făcut din meserie pasiune şi apreciază la superlativ atât munca țarinei, cât şi sufletul şi valoarea animalelor deja domesticite de mii de ani), dar şi ataşați de meşteşugurile pământene între care olăritul, mineritul şi prelucrarea metalelor. Împingerea către arcul carpatic de către cuceritorii migratori a unor seminții precum saşi şi secui nu înseamnă că ei au devenit peste noapte şi stăpâni de drept asupra unor teritorii în care secole de-arândul au conviețuit cu populația băştinaşă găsită aici. Abia mai târziu, când poftele imperiilor au tânjit la stăpânire deplină au început şi metodele „civilizatoare" de exterminare a populației tradiționale sau obligarea acesteia de a se maghiariza.

Revenind şi în acest caz la cifre să vedem ce înseamnă cele trei județe din arcul carpatic pe versantul său vestic, luate în ansamblul lor, chiar dacă pe acest teritoriu nu există un singur popor şi o singură cultură (cum este cazul Cataluniei), cu toate eforturile de aproape o mie de ani a năvălitorilor „civilizatori". Suprafața totală a celor trei județe: Covasna (3710Km2), Harghita (6639Km2) şi Mureş (6714 Km2) înseamnă 17.063 Km2) ceea ce reprezintă aproximativ 7% din suprafața întregii Românii cu o populație totală de 1.065.992 locuitori (Covasna=210.177; Harghita=304.969; Mureş=550.846) adică aproximativ 5% din populația întregii Românii.

Pe de altă parte, dacă în Spania Catalunia se poate revendica drept plătitor major la PIB, în România două din cele trei județe revendicative sunt cele mai sărace din țară şi fără cedare din PIB-ul municipiului Bucureşti şi al județului Ilfov, pe principiul solidarității, situația populației din aceste județe ar fi îngrijorătoare. Nu trebuie să neglijăm şi faptul că, spre deosebire de guvernul de la Madrid, în România niciodată cultura şi tradițiile tuturor minorităților conlocuitoare nu au fost tratate discriminatoriu, putând afirma fără teama de a greşi că, din acest punct de vedere România a constituit constant un model de echilibru.

Pe de altă parte, această regiune, chiar dacă şi-ar dobândi o iluzorie autonomie, fie ea şi teritorială (deşi fără justă cauză), ar rămâne ca o enclavă precum Lesoto în mijlocul Africii de Sud. Şi, la urma urmei, nu se întreabă nimeni ce ar face şi cum s-ar dezvolta o țară slab dezvoltată, fără căi de comunicație directă, fără surse proprii, fără tradiții proprii economice independente (ci numai în colaborarea planic-proporțională din regimul acum dispărut şi, odată cu el şi acele legături complementare)?

Iată de ce, spuneam la început, este nevoie să menținem trează atenția asupra acestor gânduri belicoase ale unei anumite categorii de cetățeni, maghiari dar şi români (bine manipulați şi subvenționați, pentru că, nu-i aşa, în capitalism nimeni nu mai slujeşte fără soldă...) pentru care autonomia celor trei județe (altfel de cum a fost ea pe vremea Regiunii Mureş Autonome Maghiare, pentru că acum se doreşte chiar o autonomie teritorială) este doar prima fază a unei noi pretenții şi anume a unui teritoriu de tranzit către aşa numita patrie mamă. Dragii mei conlocuitori, dacă doriți să trăiți în „patria mamă", aveți toată libertatea să mergeți acolo, teritoriul pe care locuiți acum nu a aparținut niciodată nici de fapt şi nici de jure acelei patrii pe care dumneavoastră o numiți mamă.

ALLA VOLKOVA

Necesitatea revitalizării acordării decoraţiilor militare

De ce decoraţiile militare şi civile nu mai sunt luate în seamă în România?

Decoraţiile sunt semne distinctive care se conferă persoanelor sau instituţiilor care au acumulat merite deosebite în serviciul patriei, pe timp de pace sau de război. Decoraţiile reprezintă, de asemenea, una dintre formele speciale de promovare a Instituţiei Cultul Eroilor.

O decoraţie este un simbol şi, ca toate simbolurile „coborâte în formă", cu cât capătă mai multă patină, cu atât sunt mai preţuite.

Faleristica (phaleristica) - disciplină ce se ocupă cu studiul decoraţiilor (ordine, cruci, medalii şi semne onorifice) - are conexiuni strânse cu celelalte discipline auxiliare ale istoriei ca: heraldica, numismatica, vexilologia, sigilografia, în domeniul cercetării ştiinţifice apărând deseori probleme de ordin interdisciplinar.

Încă din zorii existenţei sale, fiinţa umană comunica prin simboluri. Simbolurile arhetipale - crucea, cercul, spirala, codate cel mai probabil în „cromozomii memoriei", i-au indus lui homo sapiens o sensibilitate înnăscută pentru simboluri.

De la apariţia primelor clanuri, acestea au avut tendinţa de a-şi delimita teritoriul folosind simboluri (stâlpii totemici, cranii de animale, măşti etc). Cu mai bine de 3000 de ani î.Hr., în Mesopotamia, Egipt, India, Creta, China, sau pe continentul american, înfloresc sau renasc culturi avansate, în care se regăsesc aproape toate simbolurile cu care va opera, în Evul Mediu, heraldica. Mai târziu, cele zece triburi ale lui Israel s-au identificat cu simboluri-calităţi: tribul hii Iuda cu leul, tribul lui Dan cu şarpele, tribul lui Benjamin cu lupul etc.

În Antichitate, în timpul ceremoniilor religioase, cunoscute sub denumirea de jocurile olimpice greceşti, învingătorii erau cinstiţi prin acordarea unei cununi din frunze de laur şi o ramură de măslin din măslinul sacru din Olympia - sălaşul zeilor, unde chiar zeul solar Apollo purta o cunună din frunze de laur în amintirea nimfei Dafne. În secolele următoare, s-au confecţionat şi acordat, atât sportivilor, la jocurile olimpice, cât şi soldaţilor, pe câmpul de luptă, însemne de onoare şi de vitejie - phalere (falere) - discuri metalice pe care erau redate efigiile unor zei.

Romanii au preluat şi dezvoltat această tradiţie (fiind maeştri în arta motivării oştilor), falerele acordându-se - de la centurioni la generali, pentru vitejia dovedită pe câmpul de luptă. Falerele se purtau peste zale, legate cu catarame una lângă alta. De asemenea, în faţa legiunilor romane aflate în marş, mergeau purtătorii de însemne - phalerii, ţinând în mâini SIGNUM - o hampă pe care erau aplicate mai multe falere, reprezentând fiecare o bătălie câştigată. Personalităţile militare sau civile, pentru fapte cu totul deosebite, primeau o cunună din frunze de laur sau din stejar. Coroana din frunze de laur - din aur - era rezervată împăratului, ca şi mantia de purpură. Primirea distincţiilor era dublată de substanţiale recompense în bani şi bunuri.

Primele reglementări privind acordarea decoraţiilor

Primele reglementări propriu-zise privind ierarhia şi modul de acordare a decoraţiilor apar în timpul domniei Regelui Carol I, chiar prin legile de instituire a unor noi decoraţii, prin care se precizează numărul de grade sau clase, ierarhia decoraţiei, în raport de celelalte decoraţii existente şi meritele pentru care se acordă.

În anul 1868, prin legea de organizare a armatei (modificată în anul 1872), se instituie în mod definitiv Medalia Virtutea Militară. În regulamentul legii se prevede că medalia se acordă atât ofiţerilor, cât şi gradelor inferioare. (În legea de înfiinţare se prevăzuse însă că această decoraţie se acordă numai sergenţilor, reglementare care a fost abandonată.)

Pentru ofiţeri - în 1872, s-a instituit Semnul Onorific al Ofiţerilor, pentru 18 şi respectiv 25 de ani de serviciu.

Primul ordin naţional, care s-a instituit şi acordat iniţial ca decoraţie de război, a fost Ordinul Steaua României, la iniţiativa domnitorului Carol I (10 mai 1877) ca un prim act al exercitării suveranităţii de stat şi care s-a conferit, în Războiul de Independenţă, cu ocaza luptelor de la Plevna. (În criză de timp, decoraţiilor Ordinul Unirii, păstrate de la Cuza Vodă, li s-au făcut mici modifi¬cări, schimbându-li-se denumirea în Steaua României şi fiind completate cu gradele de Mare Ofiţer şi Mare Cruce.)

Deşi a fost instituită numai cu însemne de pace, Medalia Virtutea Militară - model 1872 (din lipsa altor decoraţii) s-a conferit, în Războiul de Independenţă, alternativ cu Ordinul Steaua României, ofiţerilor - cu însemn de Aur, iar „gradelor inferioare" - cu însemn de Argint.

La 25 octombrie 1880, domnitorul Carol I instituie Medalia Virtutea Militară de război, prin modificarea medaliei cu acelaşi nume, organizată pe două clase - clasa I din aur - pentru ofiţeri - şi clasa a II-a din argint -pentru „grade inferioare" (sergenţi).

La 10 mai 1881, când România devine regat, Carol I instituie al doilea ordin naţional Coroana României, prin Decretul Regal nr. 1244.

În anul 1906, la aniversarea a 40 de ani de domnie, Regele Carol I instituie cel mai înalt ordin naţional (de pace) - Ordinul Carol I.

Până la intrarea României în Primul Război Mondial, sub Regele Carol I s-au mai instituit: Medalia Bene Merenti (1876), Medalia Apărătorii Independenţei (1878), Medalia Serviciul Credincios (1878), Crucea Trecerii Dunării (1878), Crucea Elisabeta (1879), Medalia Răsplata Muncii (1898), Medalia Bărbăţie şi Credinţă (1903), Medalia Jubiliară Carol I (1906), Medalia Răsplatal Muncii pentru Biserică (1906), Medalia Meritul Comercial şi Indus¬trial (1912), Medalia Avântul Ţării (1913), Medalia Răsplata Serviciul Militar (1913).

În 1905, Ministerul Afacerilor Străine (Externe), unde în perioada 1866-1947 s-a ţinut evidenţa decoraţiilor, emite „Reguli stabilite referitoare la decoraţiuni" (Monitorul Oficial nr. 8/1905)

Primul Sistem naţional de decoraţii al României se creează treptat, în perioada 1866-1932, sub regii Carol I şi Ferdinand I şi în primii ani de domnie ai Regelui Carol al II-lea.

La începutul anului 1932, Sistemul naţional de decoraţii al României cuprindea: 9 ordine naţionale, 2 ordine pe domenii de activitate (Ordinul Meritul Agricol şi Ordinul Meritul Cultural) şi 18 cruci, medalii, semne onorifice - militare şi civile, necesitând însă o lege cadru care să le asigure un sistem unic de ierarhizare şi conferire.

Reorganizarea şi modernizarea Sistemului naţional de decoraţii se face sub regele Carol al II-lea, în perioada 1932-1938, care - cu toate excesele şi complexele sale, care au generat o adevărată „inflaţie" în sistemul naţional de decoraţii, rămâne personalitatea ce a modernizat sistemul naţional de decoraţii al României, promulgând principalele acte normative în domeniu, şi anume:

- "Legea pentru reorganizarea ordinelor naţionale române" promulgată prin Decretul Regal nr. 1454 din 18 aprilie 1932 şi Regulamentul pentru punerea în aplicare a legii - Decretul Regal nr. 1590 din 27 mai 1932 fiind primele reglementări cu caracter unitar în domeniu. Astfel s-a modificat ierarhia existentă a ordinelor naţionale - prin instituirea Ordinului Serviciul Credincios, care devine cel mai înalt ordin naţional, s-au schimbat însemnele şi panglicile Ordinelor Steaua României şi Coroana României, s-a reaşezat numărul de clase, de grade şi de membri la ordinele existente şi s-au stabilit modalităţile de conferire, administrare şi excludere din ordinele naţionale - civile şi militare.

Cheltuirea abuzivă a banilor primăriei

La Merişani, consilierul juridic Şerban Gabriel, pe banii cetăţenilor, şi-a construit stradă „ca la Paris“

Primarul propune - consilierii locali repede aprobă

Până în prezent, în "săraca comună Merişani" care după 27 de ani în mandatul "a doar 3 primari": Grigorescu, Dumitrescu iar acum Ionescu Luigi, nu s-a asfaltat nici o stradă comunală. Strada spre Tancodrom este făcută de firma care a executat lucrările de canalizare. O altă stradă este făcută datorită intereselor exploatării petroliere. Doar în satul Vâlcele de unde provin de 23 de ani cei trei primari nominalizaţi s-a asfaltat totul, cheltuindu-se din banii publici tot ce se putea cheltui. În satele Merişani, Vărzaru, Dobrogostea, Căpăţâneşti nimic. Străzile la Merişani arată ca în Evul Mediu. Pe actualul primar Ionescu Luigi nu-l interesează decât firma sa care are utilaje pe care le închiriază. De comună să se ocupe consilierul juridic Şerban Gabriel, care "taie şi spânzură" după cum îi este voinţa. Domnia sa, ca să fie sigur, şi-a adus actuala concubină, care este şi angajata primăriei, să stea cu dumnealui în birou de frică să n-o piardă, în condiţiile în care domnia sa avea ca obiect de activitate biblioteca aflată în afara primăriei. Ca să dovedească cât este de puternic, prin trafic de influenţă, a determinat pe primar (probabil), să propună Consiliului Local al primăriei să aloce o sumă importantă din bugetul local al primăriei, deci din banii cetăţenilor, pentru construirea şi asfaltarea străzii în care a locuit şi locuieşte consilierul juridic Şerban. Nu avem cunopştinţă de motivele pentru care "mini Parlamentul local" ţinut în frâu de primarul Ionescu, cu sprijinul a 2-3 consilieri mai guralivi, au putut propune şi apoi aproba asfaltarea străzii consilierului juridic Şerban. Respectiva stradă, având o lungime de cca. 400-500 m, are doar 10-12 case pe o singură parte. Pe cealaltă parte nu există nici trotuar, fiind proprietatea fostei Şcoli zootehnice sau a Universităţii Piteşti, deci nu se poate construi. Totuşi, undeva puţin mai în pădure, există un obiectiv important pentru cei din primărie care doresc acolo să-şi facă unele "chiolhanuri", având în vedere că în capătul străzii sau în apropiere se află o cabană silvică. Oare acesta să fi fost scopul corelat şi cu interesul consilierului juridic? Şi când te gândeşti că 90 % dintre străzile din sate nu au nici cel puţin pusă piatră, o mare parte dintre ele sunt impracticabile pentru circulaţia autoturismelor. Că la Merişani se poate face aşa ceva? Acest lucru se datorează cetăţenilor plătitori de taxe şi impozite care tac. Tac în condiţiile în care la Merişani, în afară de ajutoarele sociale nu se face nimic. Canalizarea a fost doar o prelungire a unui program în care sunt incluse şi Bascovul. Aceste utilităţi s-au făcut din fonduri europene. Din taxele colectate de la cetăţeni îşi iau salariul şi cheltuielile cei aproape 25-30 de angajaţi ai primăriei. Strada pe care consilierul juridic Şerban şi-a făcut-o din banii publici, fiind sprijinit de primarul Ionescu Luigi, ar trebui să dea de gândit tuturor cetăţenilor plătitori de taxe, iar după cum veţi vedea pe această stradă s-a făcut risipă de bani, care nu sunt nici de la Şerban, nici de la primar, ci sunt din taxele şi impozitele tuturor cetăţenilor care tac. Tac de frică, pentru că primarul este un violent cetăţen care este în stare să lovească nu să gândească. Avem convingerea că sesizarea respectivă să ajungă să fie cercetată şi de către Parchet, având în vedere faptele penale care stau la baza intereselor celor doi "corifei" ai Primăriei Merişani.

Prin fotografiile respective veţi putea trage concluzii.

La Bascov ţiganii de la Merişani şi Bascov „se joacă de-a scandalul“

Recent, în centrul comunei Bascov, a avut loc un fenomen social deosebit de neplăcut care ar trebui să pună pe gânduri autoritățile județene şi de ce nu chiar Statul Român. Că bătăile dintre țigani au devenit sau au fost un fapt banal în decursul istoriei nu mai este un secret pentru nimeni. Țiganii se bat între ei chiar dacă sunt trezi, chiar dacă sunt beți. Ei se ciomăgesc între ei chiar la botez sau la nuntă şi chiar la înmormântări. Iuți la mânie, țiganii găsesc motiv din orice să se ia la harță, iar mai recent, să folosească chiar şi arsenale mai moderne în încăierări precum: bâtele de baseball, coase, toapoare şi nu în ultimul rând pistoale cu gaze, cu aer comprimat şi chiar pistoale cu glonț.

Până în 1989 țiganii care în prezent şi-au schimbat denumirea, pentru a li se pierde urma, în romi, erau ținuți în frâu. Până în comunism aveau frica de miliție, care nu glumea cu nimeni. Sistemul comunist a încercat o politică de asimilare forțată prin măsuri de civilizare, punându-i la muncă, iar în prezent foarte mulți dintre cei în vârstă au chiar pensii de pe urma muncii lor. Imediat după 1990, o parte dintre țigani au uitat normele de comportare în localitățile în care s-au născut, iar după intrarea în UE au considerat că toată Europa este a lor. Sigur este faptul că doar o mică parte dintre țigani sau romi se dedau la acte sociale grave. Cei care sunt cu foarte mulți bani sfidează restul populației autohtone prin opulența marilor bunuri dobândite despre care statul nu i-a întrebat niciodată de unde provin. Este cunoscută situația de la Timişoara, de la Sibiu. Este cunoscut faptul că țigănimea şi-a împărțit liderii între regi, voievozi şi împărați, uitând însă că originea lor publicată de Regele Cioabă este undeva din India.

Ţiganii au uitat că: „democraţia este o necesitate înţeleasă“

Cu alte cuvinte, trăind într-o comunitate şi ei trebuie să respecte nişte norme impuse de stat atât pentru români cât şi pentru celelalte etnii, indiferent că se cheamă țigani, evrei, ruşi, unguri, etc. Uitând de aceste elemente ale democrației, pentru prima dată în Argeş, în ultimii ani, în centrul localității Bascov a avut loc o încăierare între două clanuri de țigani. Motivul a fost împărțirea teritoriilor de influență. S-au folosit un arsenal de mijloace care au îngrozit cetățenii aflați în zonă în momentul scandalului.

Ceea ce este mai grav este reprezentat de faptul că frica de lege nu-i mai potoleşte pe țigani. Aceasta în condițiile în care scandalul "frățesc" între clanuri, fără ca să fie cineva rănit grav, a avut loc chiar la uşa Secției de Poliție Bascov. În primele momente au apărut 3-4 bărbați îmbrăcați în uniforme de poliție şi vreo 2-3 fete îmbrăcate de asemenea în uniformă, mai mult frumoase decât fioroase, cum ar trebui să fie imaginea unui polițist care trebuie să inspire teamă şi chiar frică. Este posibil ca cei câțiva polițişti care asistau "neprihăniți" la scandal să fi făcut pe ei de frică datorită faptului că ei sunt foarte apropiați de unii lideri ai țiganilor.

Ținuta lor nu este războinică în stradă, ci mai degrabă inspiră admirație. De aceea credem că, aşa cum spuneau nişte cetățeni "gură-cască" la scandal, "unde o fi miliția că mi-e dor de ea?!".

Poate că societatea actuală, datorită multiplelor evenimente grave stradale, are nevoie de trecut. Aceasta în condițiile în care dacă nu-ți cunoşti trecutul nu poți să prevezi viitorul.

Ceea ce s-a întâmplat în Bascov este un lucru care trebuie să dea de gândit Poliției Județene şi de ce nu întregului Minister de Interne, datorită faptului că poliția actuală este total decredibilizată, stă ascunsă în birouri şi chiar stă cu uşile încuiate la posturile de poliție Bascov, care multe ore este încuiat, ca de altfel, toate posturile de poliție din comune sunt încuiate datorită unor măsuri şi reforme greşit făcute de conducerea Poliției Române, de conducerea Ministerului de Interne, şi de ce nu de Consiliul Suprem de Apărare. Faptele petrecute la Bascov, ca de altfel cele petrecute la Mălureni, Dragoslavele dovedesc cu prisosință luarea unor măsuri severe. În condițiile în care au mai apărut în oraşe şi comune aşa-zisele Poliții Comunale. Un fel de "n-ar mai fi". Bani cheltuiți degeaba.

Imaginile de la Bascov sunt destul de concludente.

“INTEGRAREA EUROPEI - O POLITICĂ DE DOMINARE ȘI DISTRUGERE A NAȚIUNII ROMÂNE“

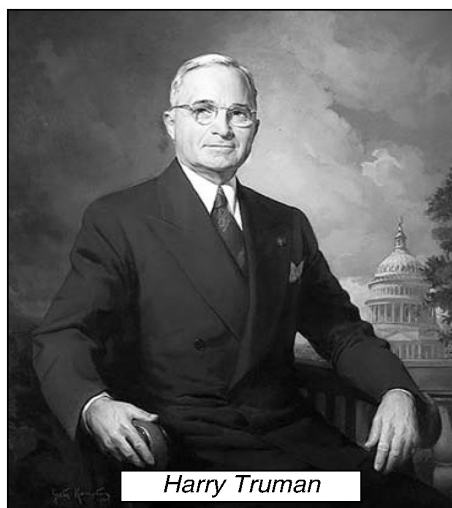
Motto: *“Integrarea economică, proces complex de dezvoltare a economiei interstatale”*

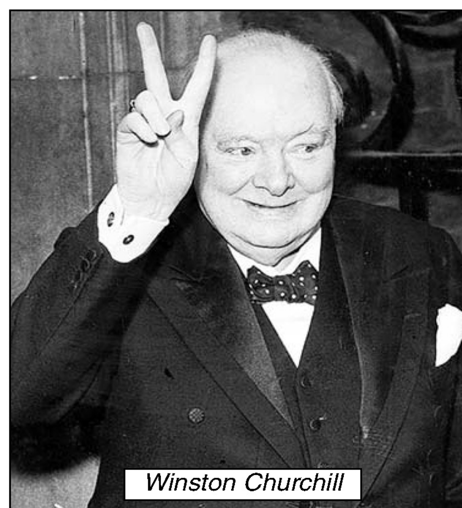
Politica de integrare a statelor nu este un concept nou, aceasta durând de peste 2000 de ani când au apărut marile state sau, mai bine zis, “marile imperii care au dominat lumea” începând cu grecii și romanii. După o perioadă de cca. 1000 de ani, când integrarea a stagnat datorită năvălirii popoarelor barbare, această “politică dominantă”, că aceasta este integrarea. Pentru înțelegerea publicului, integrarea înseamnă “dominația puternicului asupra slabului, a marelui asupra micului”, încât politica și dominația celui mare și puternic să dicteze. Două mii de ani de istorie frământată a Europei și a lumii dovedește fără tăgadă că acest “slogan al integrării economice” nu este altceva decât sloganul marilor puteri de dominație a lumii. Indiferent că s-a chemat Anglia care și-a manifestat dominația prin forță cucerind colonii în Asia, Africa și pe alte continente, sau că este vorba de Spania, Portugalia, Norvegia și chiar Italia, integrarea a devenit o manifestare puternică a forței. Începând cu Revoluția Franceză și Căderea Bastiliei, Franța a exportat atât Revoluția, cât și noțiunea de “a-ți face dreptate”, indiferent cum, instaurându-se dictonul “forța dreptului este mai mică” decât forța militară. Începând din sec. XVIII, când Franța a dominat Europa prin Napoleon. Această țară a dorit datorită sărăciei bogățiilor subsolului Europei o puternică politică de “integrare” care a fost materializată prin forța armelor. Istoric este sigur că începând din Grecia Antică și Italia, mirajul bogățiilor către est, de la Serbia, Bulgaria, România, Ucraina, Basarabia și până aproape de Urali, puterile din vest au dobândit un mare interes, ceea ce a declanșat cele două mari conflagrații la care a fost “integrată” și România.

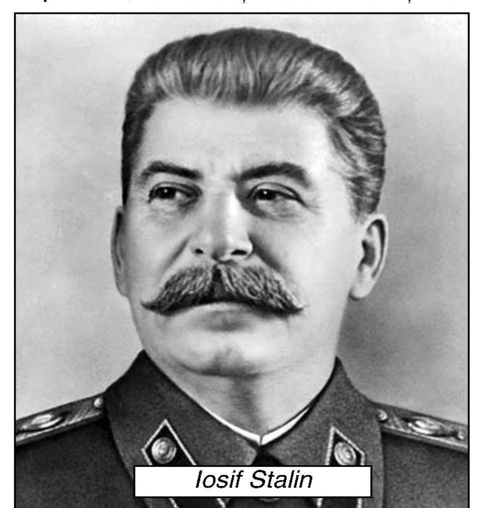

Adolf Hitler

Datorită bogățiilor, România a reprezentat “butoiul de pulbere al Europei” în Balcani

Cauzele izbucnirii Primului Război Mondial au fost doar un pretext pentru că după o dominație otomană de peste 400 de ani, unele state din Europa au umplut golul dat de retragerea otomană, iar prima putere generată după marea dezvoltare a burgheziei de după Revoluția 1848, a fost Germania. Aceasta a fost cea care a generat Primul război mondial, prin dictonul *“necesitatea spațiului vital”*, care apoi s-a transformat în *“Germania, Germania, peste tot!”. Sigur că în materialul de față putem doar să tragem unele concluzii privind modul în care au înțeles și mai cu seamă modul în care înțeleg în prezent cele 15 state care au semnat tratatul de integrare care nu este altceva decât o “abordare colonială”* a noțiunii de independență, altfel decât a fost abordată de președintele american acum peste 200 de ani. Hitler, promițând poporului german cea mai importantă “rată a belșugului”, a promovat cu insistență *“Germania, Germania, peste tot!”*. Drept pentru care, într-un timp foarte scurt, de doar 10 ani, Germania a generat cea mai mare putere militară a anilor 1939-1940, capabilă să distrugă celelalte puteri existente în Europa. Și Hitler a dorit integrarea, numai că, integrarea văzută de el însemna bogăție pentru poporul său prin aplicarea dictonului *“Cine nu este cu noi, este împotriva noastră!”*. În aceeași perioadă de “hitlerism deșențat” America – o putere aflată în letargie, având la bază cele mai democratice idei de dezvoltare economică și politică, fără să aibă adversari, și manifestând “politica pașilor mărunți”, la fel ca și maghiarii din Transilvania, a stat la pânda înfruntărilor statelor din Europa și după ce “au adulmecat” mersul războiului germano-sovietic, la momentul propice, în 1942, au purces la debarcarea trupelor sale din Normandia. Această debarcare a luat prin surprindere pe Hitler care nu a mai putut să se replieze militar, iar americanii și aliații săi, Franța și Anglia, primind baloane de oxigen economic și militar, au dat lovituri puternice trupelor germanice staționate pe teritoriul Franței, de la Marea Nordului, până la Atlantic și Mediterană. Ofensiva trupelor americane a încetat la 9 mai 1945 prin victoria zdrobitoare dar și prin trădarea politică a României, când, la 23 august a întors armele împotriva lui Hitler. Despre acest lucru se poate vorbi mult, existând doar un singur mesaj către istorici. Acesta este reprezentat de *“originea regelui Mihai I care în perioada celor două războaie mondiale era mai mult legat matern de Anglia și Grecia”*, ceea ce este posibil să fi determinat măsura de întoarcere a armelor către nemți. Sigur că, din nou facem precizarea că matern, mamele reglității românești au fost mai aproape de fosta regalitate a împăraților ruși și mai puțin de partea paternă a nației germane. De fapt, primul mesaj dat de Regele Carol când a fost propus ca domn *și rege al României, acesta să declare: “când am pășit pe pământ românesc m-am considerat român”.*

Harry Truman

Winston Churchill

Iosif Stalin

Războiul și consecințele sale asupra estului Europei

Din nou facem cuvenita precizare că sinteza celor 70 de ani de tulburări economice, politice și militare din estul Europei, pot fi foarte greu de cuantificat datorită unei vaste literaturi economice, politice și militare. În sinteză putem să tragem câteva concluzii. Războiul s-a terminat. Americanii și sovieticii au învins. Urgent a început marea păcăleală politică dintre cele două părți reprezentate de capitalismul rapace în expansiune către est și așa-zisul comunism de tip sovietic după împărțirea zonelor de influență de la Ialta. O notă dominantă a acestei împărțiri a fost reprezentată de stabilirea “cortinei de fier” dintre cele două mari puteri învingătoare: SUA și URSS. Deosebirea dintre cele două a fost că SUA a abordat o altă problemă mai subtilă cu privire la datoriile pe care statele beligerante au trebuit să le plătească Americii. Dacă URSS au dorit o despăgubire rapidă a datoriilor de război către doar unele state din est, dintre cele mai păgubite fiind România care a plătit chiar și sarea pe care soldații sovietici o mâncau din cazanele de ciorbă. În schimb, americanii au promovat un plan demagogic de sprijinire a statelor ajunse sub dominația lor, printre care Germania, Italia și Portugalia. În acest context, americanii, prin promovarea “planului Marshall” și înființarea “comunității cărbunelui și oțelului” au procedat la investiții fără precedent cu dobânzi mici dar cu impuneri economice, politice și militare prin care armata americană nu a mai părăsit teritoriul European nici până în prezent, întărind și tratatul alianței de nord, și nu desființarea acestuia, cum au făcut rușii cu tratatul de la Varșovia. În această perioadă de zeci de ani, de propagandă deșănțată a americanilor prin posturile de radio știute, cu precădere, Europa Liberă și celelalte posturi din Franța, Anglia și Vocea Americii. Americanii, pentru că ei și-au adoptat paternitatea războiului mediatic și-au atins scopul, probabil au și plătit, iar prin organizația celor 35 de state din Finlanda din anul 1975, s-au pus bazele așa-zisului proces cu privire la “apărarea drepturilor omului”. Numai că, aceste drepturi ale omului, după ce NATO, UE, le-au promovat și în România după 1989, în prezent românii mănâncă “doar noțiunea de drept”. În schimb, România este în pragul dezastrului economic și financiar, deși este știut de sute de ani că: *“România aur poartă,/ Noi cerșim din poartă-n poartă!”*

(Continuare în numărul viitor)

Dumitru CÂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 277 DIN 4-17 MARTIE 2014

Originalul Legii din M.O. nr. 223/25.XII.1916

PREŢUIREA PE CARE AU DAT-O CONDUCĂTORII STATULUI ROMÂN VITEJIEI ARMATEI ROMÂNE

Regimente ale căror drapele au fost decorate cu ORDINUL MILITAR „MIHAI VITEAZUL“ de către Regele Ferdinand I

1. REGIMENTUL 1 VÂNĂTORI decorat la 22 Martie 1917
2. REGIMENTUL 4 VÂNĂTORI decorat la 10 Maiu 1917
3. REGIMENTUL 8 VÂNĂTORI decorat la 16 Ianuarie 1918
4. REGIMENTUL ŞTEFAN CEL MARE nr. 13 decorat la 15 Decembrie 1918
5. REGIMENTUL VII RAHOVA nr. 25 decorat la 17 Ianuarie 1919
6. REGIMENTUL 53 INFANTERIE decorat la 16 Ianuarie 1917
7. REGIMENTUL 65 INFANTERIE decorat la 16 Decembrie 1917
8. REGIMENTUL 2 GRĂNICERI decorat la 10 Maiu 1919
9. REGIMENTUL III DÂMBOVIȚA decorat la 16 Ianuarie 1917
10. REGIMENTUL 9 VÂNĂTORI decorat la 10 Maiu 1918
11. REGIMENTUL GORJ nr. 18 decorat la 31 August 1917
12. REGIMENTUL 2 VÂNĂTORI decorat la 31 August 1917
13. REGIMENTUL ARGEŞ NR. 4 decorat la 31 August 1917
14. REGIMENTUL MUSCEL NR. 30 decorat la 31 August 1917
15. REGIMENTUL 55 INFANTERIE decorat la 29 Maiu 1918
16. REGIMENTUL 3 VÂNĂTORI decorat la 8 Noiembrie 1918
17. REGIMENTUL MIRCEA NR. 32 decorat la 26 Maiu 1918
18. REGIMENTUL 50 INFANTERIE decorat la 26 Maiu 1918
19. REGIMENTUL 51 INFANTERIE decorat la 26 Maiu 1918
20. REGIMENTUL 47 INFANTERIE decorat la 26 Maiu 1918
21. REGIMENTUL I MEHEDINȚI NR. 17 "ŞTIRBEI VODĂ" decorat la 13 Aprilie 1919

22. REGIMENTUL CĂLUGĂRENI NR. 40 decorat la 26 Maiu 1918
23. REGIMENTUL PRAHOVA NR. 7 decorat în Iunie 1918
24. REGIMENTUL PETRU-RAREŞ NR. 39 decorat la 27 Martie 1918
25. REGIMENTUL 10 VÂNĂTORI decorat la 16 Maiu 1918
26. REGIMENTUL BUZĂU NR. 8 decorat la 1 Noiembrie 1918
27. REGIMENTUL 70 INFANTERIE decorat la 25 Maiu 1918
28. REGIMENTUL 1 ARTILERIE DE MUNTE DE 75 MM decorat la 26 Maiu 1918
29. REGIMENTUL 1 GRĂNICERI decorat la 8 Noiembrie 1918
30. REGIMENTUL VASILE LUPU NR. 36 decorat la 29 Maiu 1928
31. REGIMENTUL RADU NEGRU NR. 28 decorat la 26 Maiu 1918
32. REGIMENTUL CONSTANȚA NR. 34 decorat la 12 Decembrie 1918
33. BATALIONUL VÂNĂTORI DE MUNTE decorat la 2 Aprilie 1919
34. REGIMENTUL 73 INFANTERIE decorat la 28 Maiu 1918
35. REGIMENTUL VI TECUCI NR. 24 decorat la 25 Martie 1918
36. REGIMENTUL VÂLCEA NR. 2 decorat la 21 Noiembrie 1919
37. REGIMENTUL TULCEA NR. 33 decorat la 27 Martie 1918
38. REGIMENTUL 4 ARTILERIE decorat la 19 Noiembrie 1921
39. REGIMENTUL BACĂU NR. 27 decorat la 27 Maiu 1918
40. REGIMENTUL 4 AVIAȚIE decorat la 1 Iulie 1930
41. REGIMENTUL ROMÂN NR. 14 decorat la 10 Maiu 1931
42. REGIMENTUL 2 ARTILERIE DE MUNTE decorat la 10 Maiu 1931

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Persoane bănuite de furt, reţinute de poliţitşi

Polițiștii din cadrul Poliției Municipiului Curtea de Argeş au identificat pe G.I., de 38 de ani, din comuna Băiculeşti şi pe G.A., de 20 de ani şi C.G., de 19 ani, ambele din municipiul Curtea de Argeş, bănuite de săvârşirea infracțiunii de furt.

Din cercetări, polițiștii au stabilit că, în ziua de 30 septembrie a.c., cele trei femei ar fi sustras produse alimentare dintr-un magazin situat în municipiului Curtea de Argeş.

Produsele alimentare, în valoare de 80 de lei au fost recuperate şi returnate părții vătămate.

În cauză a fost întocmit dosar penal, conform art. 228 din Codul Penal, iar persoanele în cauză au fost reținute pe bază de ordonanță pentru 24 de ore, urmând ca în data de 1 octombrie a.c. să fie prezentate Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş cu propunere de luare a unei măsuri preventive.

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

În ultimele ore, polițiștii din cadrul Serviciului Rutier Argeş şi cei ai structurilor municipale şi orăşeneşti de poliție rutieră au continuat acțiunile pentru prevenirea evenimentelor rutiere, precum şi pentru conştientizarea conducătorilor auto cu privire la riscurile la care se expun şi îi expun pe ceilalți participanți la trafic prin nerespectarea regulilor de circulație.

Ca urmare a abaterilor constatate, au fost aplicate 235 de sancțiuni contravenționale în valoare totală de 66.565 de lei, au fost reținute în vederea suspendării dreptului de circulație 14 permise de conducere şi au fost retrase 14 certificate de înmatriculare.

A refuzat recoltarea de probe biologice

Polițiștii Biroului Rutier Câmpulung l-au depistat pe P.A., de 53 de ani, din comuna Schitu Goleşti, care conducea un autoturism pe raza municipiului Câmpulung, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

Bărbatul a refuzat recoltarea de probe biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei.

În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 337 din Codul Penal.

Conduceau sub influenţa băuturilor alcoolice

- În ziua de 30 septembrie a.c., polițiștii din cadrul Secției de Poliție Rurală Poiana Lacului l-au depistat pe T.F., de 38 de ani, din comuna Poiana Lacului, care conducea un autoturism pe D.N. 67 B, pe raza aceleeaşi comune, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

Bărbatului i-au fost recoltate două probe biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei.

În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 336 din Codul Penal.

- În data de 1 octombrie a.c., polițiștii din cadrul Biroului Rutier Piteşti l-au depistat pe G.C., de 28 de ani, din Piteşti, care conducea un autoturism pe str. Cozia, din municipiul Piteşti, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

Bărbatului i-au fost recoltate două probe biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei.

În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 336 din Codul Penal.

- În data de 1 octombrie a.c., polițiștii din cadrul Biroului Rutier Curtea de Argeş l-au depistat pe C.F., de 35 de ani, din Bucureşti, care conducea un autoturism pe str. Progresului, din municipiul Curtea de Argeş, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

Bărbatului i-au fost recoltate două probe biologice de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei.

În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 336 din Codul Penal.

Conducea fără drept

În data de 30 septembrie a.c., polițiștii din cadrul Biroului Rutier l-au depistat pe P.M., de 29 de ani, din comuna Aninoasa, care conducea un autoturism pe str. Şoseaua Națională, din municipiul Câmpulung, fără a poseda permis de conducere.

În cauză s-a întocmit dosar de cercetare penală conform art. 335 din Codul Penal.

Lecţia de justiţie pentru oameni politici, judecători şi procurori

Autoritatea judecătorească art. 124, 125, 126 din Constituţia României

CAPITOLUL VI AUTORITATEA JUDECĂTOREASCĂ

SECŢIUNEA 1
Instanţele judecătoreşti

înfăptuirea justiției ARTICOLUL 124

(1) Justiția se înfăptuieşte în numele legii.

(2) Justiția este unică, imparțială şi egală pentru toți.

(3) Judecătorii sunt independenți şi se supun numai legii.

Statutul judecătorilor ARTICOLUL 125

(1) Judecătorii numiți de Preşedintele României sunt inamovibili, în condițiile legii.

(2) Propunerile de numire, precum şi promovarea, transferarea şi sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.

(3) Funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

Instanțele judecătoreşti ARTICOLUL 126

(1) Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație şi Justiție şi prin celelalte instanțe judecătoreşti stabilite de lege.

(2) Competența instanelor judecătoreşti şi procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

(3) înalta Curte de Casație şi Justiție asigură interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătoreşti, potrivit competenței sale.

(4) Compunerea înaltei Curți de Casație şj Justiție şi regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică.

(5) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare. Prin lege organică pot fî înființate instanțe specializate în anumite materii, cu posibilitatea participării, după caz, a unor persoane din afara magistraturii.

(6) Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum şi a actelor de comandament cu caracter militar. Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale.

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperației)
Relații la:
- Mobil: 0748-439276; 0733-390136
- Tel: 0348-401072
- Fax: 0348/401938
- Email: reflector_argesean@yahoo.com

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺

Ion se trezeşte în toiul nopţii singur, în pat, fără nevastă-sa Maria. Iese afară şi o caută. După ceva timp, o găseşte lângă o căpiţă făcând dragoste cu Gheorghe şi îi zice:

- Ce faci, Mărie? Mâine, poimâine te-oi prinde şi cu ţigara…

☺ ☺ ☺

O muscă zbura, în căutare de mâncare, când, deodată, se simte blocată în ceva. Se uită, nici-un fir de pânză de păianjen împrejur, dar tot se simţea blocată şi nu se mai putea mişca.

Deodată, înţelege: – Ahaa paianjenul şi-a băgat wireless!

☺ ☺ ☺

Mergea un tip cu maşina pe o şosea şi intră brusc într-o porţiune fără asfalt, plină cu noroi moale şi i se înfundă maşina. La câteva minute, apare un ţăran cu doi boi după el.

– Fiule, îmi dai 50 de parai şi ţi-am scos Merţul de aici!

– Gata, bace! Mă rog, leagă ţăranul boii, îi scoate maşina şi spune mulţumit:

– Apoi, tată, asta e a zecea maşină pe care o scot din noroi azi!

– Păi, bine, tataie, şi de muncit pământul, când îl mai munceşti? Noaptea?

– Nu, domnule dragă, noaptea pun apă aici!

☺ ☺ ☺

De toate pentrtu toţi

Curiozităţi din psihologie

1. Oamenii sunt mai fericiţi atunci când sunt ocupaţi. Asta îi ajută să rămână optimişti.
2. Fericirea, supărarea, tristeţea, frica, repulsia şi uimirea sunt singurele şase emoţii care se pot exprima universal, peste tot în lume.
3. Consumul de ciocolată eliberează în organism aceleaşi substanţe chimice care se secretă atunci când suntem îndrăgostiţi.
4. Oamenii sunt mai sinceri atunci când sunt obosiţi.
5. O îmbrăţişare scurtă, de numai 25 de secunde, eliberează în corp substanţe chimice care sporesc încrederea în persoana pe care o iei în braţe.
6. Studiile arată că pierderea telefonului mobil generează o panică similară cu cea provocată de o experienţă care pune viaţa în pericol.
7. Atunci când gândesc în altă limbă, oamenii au tendinţa să fie mai logici.
8. Nicio persoană oarbă nu a fost vreodată diagnosticată cu schizofrenie
9. Elevii de liceu în ziua de azi suferă acelaşi nivel de anxietate ca pacienţii medicilor psihiatri din anii '50.
10. Creierul înregistrează respingerea drept durere.
11. Cam 30% din timp, gândurile ne zboară aiurea.
12. Cele mai clare amintiri pe care le avem sunt probabil greşite.
13. Chiar şi iluzia progresului îi motivează pe oameni.
14. Dependenţa de Internet a fost declarată boală mintală.
15. Inconştientul nostru este cel care ştie şi decide primul.
16. Când ne amintim un eveniment din trecut, ne amintim de fapt ultima oară când ne-am amintit de el. Nu ne amintim evenimentul în sine, ci amintirea lui.
17. 80% din conversaţiile oamenilor sunt despre nemulţumiri.
18. Oamenii care fac voluntariat sunt mai mulţumiţi de viaţa lor.
19. Relaţiile interumane sunt mai benefice pentru sănătate decât sportul.
20. Oamenii cu un scăzut respect de sine sunt în general violenţi.

Proverbe româneşti

- Baba/Surdul n-aude, dar le potriveşte.
- Banii n-au miros.
- Banu-i ochiul dracului.
- Bate fierul cât e cald.
- Bătrâneţe - haine grele.
- Bine faci, bine găseşti.
- Boii bătrâni fac brazda dreapt
- Bunul gospodar îşi face vara sanie şi iarna car.
- Buturuga mică răstoarnă carul mare.
- Caută o femeie care-ţi place ţie, nu la alţii. Câinele care latră nu muşcă.
- Călătorului îi şade bine cu drumul.
- Câinele moare de drum lung şi prostul de grija altora.
- Când de multe te apuci mai pe toate le încurci.
- Când doi îţi spun că eşti beat, du-te de te culcă.
- Când omul cade, îi piere şi umbra.
- Când râde prostul, înţeleptul suspină.
- Câte bordeie, atâtea obiceie.
- Ce-am avut şi ce-am pierdut!
- Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba!
- Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face.

Rubrica de sănătate

Hipercolesterolemia

Hipercolesterolemia - creşterea nivelului de colesterol în sânge - constituie un subiect major al zilelor noastre, colesterolul fiind unul din agenţii responsabili de arteroscleroză, care conduce şi la apariţia bolilor cardiovasculare. Creşterea nivelului de colesterol sangvin este adesea rezultatul unei proaste igiene de viaţă, responsabili fiind o alimentaţie prea grasă şi prea bogată, sedentarismul exagerat şi tabagismul. Există însă şi hipercolesterolemii esenţiale (hipercolesterolemia familială, heterozigotă şi homozigotă), care sunt ereditare.

De unde provine?

Organismul uman sintetizează şi stochează în jur de 100 g de colesterol, care se regăsesc în cea mai mare parte la nivelul creierului, nervilor, celulelor nervoase. Bila evacuează o parte din acesta în intestin, în medie 100 mg pe zi, în funcţie de individ. Apoi, se regăseşte în sânge, într-o formă combinată, intrând în constituţia lipoproteinelor, unele cu densitate scăzută (LDL) şi cu densitate înaltă (HDL).

Aceste lipoproteine cu densitate scăzută aduc colesterolul în celule, îndeosebi în celulele pereţilor arteriali care sunt alteraţi de aceste depozite lipidice, numite placă ateromatoasă (sau aterom) când devin semnificative. LDL-colesterolul este denumit din această cauză "colesterol rău".

Lipoproteinele cu densitate înaltă aduc colesterolul spre ficat, de unde este eliminat pe căile biliare, în a doua parte a duodenului, în intestinul subţire. Aceste lipoproteine au rolul de a curăţa arterele de toate depozitele lipidice de proastă calitate şi de a reduce riscul apariţiei plăcii de aterom. Din aceste motive este denumit "colesterol bun".

Când ar trebui să ne îngrijorăm?

De fiecare dată când rezultatele analizelor noastre biologice se îndepărtează de cifrele menţionate anterior, trebuie să ne ridice semne de întrebare. Un nivel peste 260 mg% al colesterolului multiplică riscul de infarct miocardic de 4 ori, dar s-a observat că există persoane care fac infarct miocardic la un nivel al colesterolului total de 200 mg%.

Din această cauză, este foarte important de dozat şi LDL şi HDL colesterolul. Mai există şi raportul colesterol total/HDL <4,5 (indice de aterogenitate). Cu cât acest raport este mai mare, cu atât riscul unui accident cardiovascular este mai mare.

Om de ştiinţă şi scriitor

Gheorghe Păun, De trecere şi petrecere, Editura Tiparg, Colecţia Galateect, Piteşti, 2013

Gheorghe Păun, distins locuitor al municipiului Curtea de Argeş, ne face surpriza unui nou volum de versuri, sugestiv intitulat De trecere şi petrecere - adică timpul vieții fiecăruia dintre noi este într-o continuă curgere spre eternitate, dar, în calea acesteia, omul trebuie să conştientizeze într-un mod inteligent resursele existențiale, bucurându-şi trupul şi sufletul.

De altfel, în ultimii ani, el îşi împarte tot mai echilibrat timpul între studiul ştiințific în domeniul informaticii şi matematicii, susținerea unor cursuri şi conferințe pe plan internațional, conducerea unor doctorate ale unor oameni de ştiință de peste hotare şi latura mai sensibilă a sufletului său: creația artistică, fiind autorul unor volume de povestiri, romane, literatură memorialistică, versuri şi critică literară. Partea poetică a activității sale creatoare mi se pare cea mai reuşită, amintind în acest sens cărțile: Teama de toamnă, De-o viață, precum şi volumul la care mă refer acum.

Temele sunt bine alese şi diversificate, oglindind copilăria, tinerețea şi maturitatea, dragostea față de meleagurile natale, admirația pentru frumusețile naturii (nu doar ale patriei, ci şi din țările de origine latină mai îndepărtate, ca Spania şi Portugalia), filosofia vieții şi a creației, bucuriile iubirii şi relevanța culturală a momentelor deosebite ale existenței umane. Trecerea de la o temă la alta se face rapid şi inedit.

Iată conştientizarea curgerii anilor, asemănătoare cu cercurile unui copac: „Adunatu-s-au cercurile în trunchi,/ De rădăcini inocente hrănite./ Dă coaja să crape, cedând, în tăcere,/ Aglo-merației de anotimpuri, aproape suprapuse" („T întors", p. 7).

Întâlnim asumarea destinului, până când amintirea va deveni o umbră: „Când îmi voi atinge umbra/ Voi afla, chiar dacă nu voi mai fi./ Niciodată până acum umbra-mi/ Nu a ajuns egală cu aripa" („Destin II", p. 9).

Aici trebuie să amintesc şi activitatea bogată a domnului academician ca redactor şef al revistei „Curtea de la Argeş", care a devenit, în câțiva ani, una dintre cele mai prestigioase publicații culturale din țară, cu un puternic ecou şi peste hotare, îmbinând, în mod armonios, ştiința cu literatura. În paginile acestei reviste, a inaugurat, încă de la început, rubrica Lacrima Anei, unde publică, în fiecare lună, un autor prestigios, care a dedicat, într-o carte a sa, o poezie jertfei de tinerețe şi frumusețe a celei care a fost nemurită prin moarte, în zidurile mănăstirii Meşterului Manole. Iată şi o strofă a lui Gheorghe Păun, din poezia „Spre Ana": „Muta-m-aş în piatră, Ană, la tine/ Iar ție ursita rămână-ți în cântec,/ Când stelele s-or naşte pe streşini vecine/ Să simți cum se miră feciorul în pântec,/ Muta-m-aş în piatră, Ană, la tine" („Spre Ana", p. 12).

Odată cu evocarea jertfei Anei lui Manole, aripa liricii lui Gheorghe Păun se extinde asupra întregului ținut argeşean: „Un Argeş nu e de-ajuns ca să strângă/ Izvoarele câte-s lăsate în urmă,/ Uitate sub brazde, uitat-au să plângă,/ Iar lacrima-n țărână ascunsă se curmă" („Baladă", p. 72).

Câteva poezii au ca temă admirația pentru frumusețea femeii iubite, aşa cum o întâlnim în „Madrigalul ochiului de ciorap" (p. 23), „De teamă" (p. 40), „Baladă în mov", din care citez: „Gândind la şoldul tău înalt/ Lăsat mătăsii doar în pază,/ Te voi veghea de pe asfalt,/ Până fereastra va fi trează" (p. 32).

Iată şi câteva asemănări cu poezia balcanică a lui Ion Barbu: „Ciucuri suri în vârf de scufă/Narghilea ameţitoare/ Şi şalvari cu formă bufă -/ Isarlîc fără scăpare" („Isarlîk", p. 39). În aceeaşi tematică poate fi încadrată şi poezia „Hogea-n piață", din care desprind minunatul vers: „Sub pleoape parcă mor năluci" (p.43).

În această plenitudine tematică, evident că nu este uitată nici preocuparea sa ştiințifică, pentru matematică, aşa cum desprindem din poezia „Algebră": „Am la-ndemână câteva mirări,/ La fel de multe întrebări,/ Lângă ele, şi mai multe tăceri.../ Ce-ar trebui,/ Ce-aş putea să fac cu ele?// De-nmulțit se înmulțesc singure,/ De scăzut, niciodată.../ îmi rămâne să le adun,/ Dar cât să facă/ O mirare plus o-ntrebare?" (p. 54).

O poezie cu totul aparte este dedicată fraților din Republica Moldova, exprimând admirația autorului pentru acest ținut de jertfă şi față de locuitorii lui eroici: „Mă-nchin ție, brazdă moldavă/ Şi oaselor strânse sub vie./ De dor, am uitat de mânie,/ Dar nu de gulag şi otravă,/ De bunii pierduți în robie/ Prin gheața din cea-mpărăție/ Ce alături pândeşte hulpavă" („Lacrimă", p. 56).

Tendința spre autoperfecționarea creatoare este sugerată în poezia „Mirarea ostenelii": „Vibrează arcul.../ Săgeata din măduva luminii mele/Are vârf spre cer,/ Țintindu-l,/ Vibrând odată cu arcul" (p. 70).

Încercând să reliefez o parte din tematica acestei cărți, am desprins faptul că, la fel ca în cercetarea sa ştiințifică, autorul dă dovadă de o inteligență emoțională permanent creatoare, imprevizibilă, care lasă deschise, la fiecare lectură a volumului său, noi sensuri de interpretare. Nu ne mai rămâne decât să-i urăm succes pe mai departe

Din volumul "Călătorie în lumea cărților" în curs de apariție la Editura AREFEANA.

ACAD. GHEORGHE PĂUN

MARIN IONIȚĂ AL MEU ŞI-AL DUMNEAVOASTRĂ

Oraşul se uită pe fereastra cerului, mângâindu-şi sufletul înainte de rugăciunea de dimineață. Undeva, în colțul de dinspre inimă al intimității sale, picurându-şi viața în rostirea discretă a cărților, îşi vremuieşte destinul scriitorul Marin Ioniță, venit pe lume la 10 iulie 1929 în casa lui Stoica şi Paraschiva Ioniță, țărani, fără prea multă carte din satul Mănăstioara, comuna Ulieşti, județul Dâmbovița. Adică, acum 88 de ani.

L-am cunoscut pe la 17 ani, la „Zinca Golescu". O fată incomodă, desenată de şapcălia pastelată, stând ameţită pe genunchii privirii pătrunzătoare şi cu parfum de pamflet. Îi ascultam prelegerile despre Cântecul Nibelungilor, ori Ghilgameş, Sakuntala, Cântarea Cântărilor şi multe altele rostite cu vocea-i baritonală, dar plină de farmecul erudiției.

Acum, după 36 de ani, a rămas acelaşi excelent dascăl. Cu mersul grav, ca un pastel de toamnă. Vremea l-a gârbovit puțin. Viața l-a umplut cu parfumul nemuririi. Are un maldăr de cărți şi-o biografie ce nu poate fi scrisă, ci trăită: *Şcoala primară în sat, în vremea războiului, cu o învățătoare la şapte clase. La paisprezece ani, elev al şcolii profesionale de agricultură din Armăşeşti, Ialomița. Mai târziu, şcoala Tehnică Zootehnică din Găeşti, Armata l-a recrutat de pe băncile şcolii, ca să nimerească într-o şcoală de ofițeri de rezervă. A scăpat direct în Şcoala de Literatură şi Critică Literară "Mihai Eminescu" din Bucureşti, unde l-a avut coleg pe Nicolae Labiş, socotit cel mai de seamă poet al generației, şi nu lipseau comparațiile că ar fi aproape egalul său în domeniul prozei. Dar dat afară după doi ani de zile din motive neprecizate, fără dreptul de a lucra în domeniu, a pierdut toate trenurile timpului de afirmare. La facultatea de filologie a Universității din Bucureşti, nu a fost un student strălucit.*

Profesii? Multe şi mărunte: agent agricol comunal, lucrător în fermă, ofițer, învățător, profesor de şcoală elementară şi de liceu, mai târziu în învățământul superior la Universitatea de Stat din Piteşti, director de cămin cultural, de club muncitoresc, de bibliotecă raională, ziarist, realizator de emisiuni tv.

Am voit a depăna câteva gânduri, din buzunarul inimii, despre profesorul, prozatorul, jurnalistul Marin Ioniță, fiindcă viețuirea sa am simțit-o, alergând prin mine, încă de-atunci de când aroma orelor de literatură universală îmi rostuia destinul.

Aşa a intrat maestrul în existența mea: ca o duminică prelinsă din sfințenia cu care Dumnezeu îți norocește fiecare zâmbet, fiecare lacrimă.

Marin Ioniță, al meu şi-al dumneavoastră şi-a scris clipa trecerii pe-aici, în fiecare dintre noi, cu acea migală proprie oamenilor ce-şi pun sufletu-n cuvintele cu care ne mângâiem sinele obosit de indiferență şi rugină. Trăieşte la marginea lumii, în țara Răditei şi a lui Sile voiajorul. Are în piept un ceasornic ce-i ticăie tăcerea cuvintelor, grăbindu-l. Atunci aleargă pe un şlep în derivă spre vatra de la răscruce. Ca o pasăre cu clonț de oțel. Ca un os de domn povestit în țara de cremene. Nu poți să-l vezi nici la rugurile din zori, nici la amurgul zeilor, fiindcă în ochiul stâng are lacrima de gheață, iar în cel drept floarea paştelui. E în biografia noastră, cea de dinspre inimă, scotocindu-ne prin suflet. Îşi aşteaptă mireasa neagră. *„Neagră ca de tuci, ca de smoală, ca de cărbune, ca de tăciune, ca de funigine, neagră ca negrul-de-fum… Mireasa mea pe vecie"...*

L-am căutat, într-o zi, prin amintirile mele, de sărbătoare şi-am observat că, în traiul său modest, profesorul Marin Ioniță e un fel de „popă al literaturii", cum îl definea Mirela Neagoe în cotidianul Argeşul, fiindcă a „botezat" în „cristelnița scrisului" mulți tineri, a dat la iveală prin „dialogurile neconvenționale" din Jurnalul de Argeş, faptuitori într-ale culturii, oameni discreți – ca şi domnia sa – bântuiți se muze ori Miorițe...

Este, în fapt, o călăuză către un rost de viață.

A împlinit în iulie 88 de ani. Şi este încă în vogă. Îl ştie oricine. Trece pe sub privirile noastre ca o carte pe care-ai citi-o permanent, fără să te plictiseşti.

Marin Ioniță al meu şi-al dumneavoastră. Un dinozaur rătăcit prin contemporaneitatea asta tehnicistă şi pasageră, fără emoții, fără iubire, fără umanitate.

Marin Ioniță al meu şi-al dumneavoastră....

O fărâmă genială din istoria locului şi vremii noastre.

GEORGE BACIU

NECROLOG

DECESUL FOSTULUI GENERAL IULIAN VLAD

A trecut în lumea umbrelor fostul general Iulian Vlad

Iulian Vlad (n. 23 februarie 1931, în comuna Gogoşiţa, d. 30 septembrie, 2017, Bucureşti) general român, a fost Ministru Secretar de Stat la Ministerul de Interne şi şef al Departamentului Securităţii Statului (1987-1989, înlocuindu-l pe Nicolae Pleşiţă) înainte de evenimentele din 1989. A fost membru al Partidului Comunist Român din anul 1946. În timpul evenimentelor din decembrie 1989, împreună cu generalul Ştefan Guşă, şeful Marelui Stat Major al Armatei Române, Iulian Vlad (potrivit istoricului Alex Mihai Stoenescu) a reuşit să prevină războiul civil spre care se îndrepta România în acele momente. Ulterior, Iulian Vlad şi-a asumat răspunderea să deconspire informaţia potrivit căreia nu au existat, în perioada mişcărilor de stradă din decembrie 1989 terorişti ci, planurile erau, de desmembrare a României, încă de la sfârşitul anului 1989. Ce nu s-a reuşit atunci, planurile fiind scăpate de sub control şi prin intervenţia dură şi severă a armatei şi prin acţiunile cu iz patriotic ale trupelor Ministerului de Interne s-a încercat mai târziu. Rolul principal şi hotărâtor în zădărnicirea planurilor de destructurare a ţării l-au avut, fără nicio îndoială, generalii Ştefan Guşă şi Iulian Vlad şi prin refuzul categoric de a primi ajutor, de orice fel, din partea altor state (în principal din partea URSS), dar şi prin modul în care au condus operaţiunile din nopţiloe şi zilele de 23 şi 24 decembrie 1989. Ce nu s-a reuşit atunci, la finele anului 1989, aceleaşi forţe duşmănoase României, au încercat să provoace în marie 1990 la Târgu Mureş, acţiune rămasă, de asemenea, fără succes, populaţia românească din zonă, deşi nu a mai simţit sprijinul militar al MApN şi al SRI (succesorul DSS) ca în cea de a doua jumătate a lunii decembrie 1989, a reuşit să zădărnicească planurile şi acţiunile de rupere teritorială şi destructurare etnică a României. În data de 31 decembrie 1989 Iulian Vlad a fost arestat şi condamnat la 25 ani de închisoare, ca urmare a implicării sale în represiunea care a avut loc la Timişoara şi la Bucureşti, înaintea căderii regimului Ceauşescu. (În ce mă priveşte, riscând să deranjez multe minţi ce gândesc altfel, afirm că atunci, la Timişoara, nici MApN şi nici MAI nu au acţionat împotriva poporului român, ci au încercat şi au şi reuşit, să împiedice acele grupări bine instruite, unele chiar pe teritoriile altor state, să provoace un război civil în România pentru ca, prin intervenţie străină, să se ajungă la situaţia creată peste numai câţiva ani în fosta Republică Socialistă Federativă a Iugoslaviei). Din sentinţa primită, Iulian Vlad nu a executat decât 4 ani, la închisoarea de la Jilava. Pe timpul executării pedepsei nu a cerut şi nu a beneficiat de niciun act de clemenţă. În 31 decembrie 1993 a fost eliberat din închisoare printr-o hotărâre judecătorească. Iulian Vlad a absolvit Liceul Gheorghe Chiţu din Craiova, apoi Institutul Pedagogic din Bucureşti. În 1949 a absolvit Şcoala de cadre a C.C. al UTC, apoi Facultatea de Drept a Universităţii din Bucureşti. În perioada 1951-1952 a urmat şi a absolvit cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri din Botoşani, iar în perioada 1956/1957 a parcurs (în URSS) cursul de şase luni de specializare în securitate. Pregătirea sa profesională a cuprins Cursuri postuniversitare juridice, militare şi de specialitate şi Cursuri pentru cadrele de conducere la Academia Ştefan Gheorghiu. Între anii 1948–1951 a avut activitate didactică şi a îndeplinit mai multe funcţii începând cu cea de secretar de clasă şi de judeţ ajungând până la funcţia de şef de secţie al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Mucitoresc. După ce a absolvit Şcoala Militară de Ofiţeri cu gradul de locotenent, în anul 1952, a lucrat în Ministerul de Interne, până în 1974, ca specialist în învăţământul militar. Aici a îndeplinit mai multe funcţii (şef de birou, şef de serviciu, adjunct şef de direcţie), urcând în ierarhie până la funcţia de şef al direcţiei învăţământ al Ministerului de Interne. Între anii 1974-1977 a fost comandantul Şcolii Militare de Ofiţeri a Ministerului de Interne. Mai târziu, din această instituţie au luat naştere Academia de Poliţie Alexandru Ioan Cuza şi Institutul Naţional de Informaţii. În perioada 1977-1984 a fost secretar de stat la Ministerul de Interne, iar între anii 1984 şi 1987 a fost adjunct al ministrului de Interne. Din 1987 şi până la căderea regimului comunist a avut funcţia de Ministru Secretar de Stat la Ministerul de Interne şi şef al Departamentului Securităţii Statului. După 39 de ani de activitate, la data de 6 ianuarie 1990, ca urmare a schimbării regimului, generalul-colonel Iulian Vlad a fost eliberat din funcţia de ministru secretar de stat şi şef al Securităţii Statului şi trecut în rezervă. Moartea generalului Iuklian Vlad înseamnă şi ducerea, odată cu el, în mormânt şi un bogat depozit de informaţii din istoria României şi a poporului său, informaţii ce, mai mult decât surprinzător, nu s-a arătat nimeni în cursul vieţii sale să le afle în amănunţime şi să le stocheze. Cu toate greşelile pe care inerent le-a făcut şi/sau care i se pot imputa, generalul Iulian Vlad rămâne pentru posteritate, după părerea subsemnatului, un mare patriot, iubitor al ţării şi al poporului român, fără deosebire de particularităţile sale etnice. Toate acestea mă fac să consider că moartea, această finalitate obiectivă a oricărei vieţuitoare de pe pământ, a răpit poporului românesc pe încă unul din marii săi iubitori slujbaşi, Dumnezeu să-l preia în grija sa eternă! Redacţia publicaţiei noastre transmite sincere condoleanţe familiei fostului general, omului Iulian Vlad, exprimându-şi speranţa că poporul român va genera şi pentru viitor oameni cu devotamentul şi patriotismul similare cu cele pe care le-a dovedit Iulian Vlad în activitatea sa pusă în slujba ţării şi a poporului său.

LIVIU LEHLIANU

Calea ferată Piteşti - Râmnicu-Vâlcea, o operă de artă inginerească, asemănată cu traseul Paris - Lyon

Calea ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea între vis şi realitate

Cartea „Constructori ai secolului XX", scrisă de inginerul Alexandru Dobre, prezintă „povestea nefericită", după cum acesta a numit-o, a investiţiei în calea ferată Piteşti - Vâlcele - Râmnicu-Vâlcea. O investiţie care, pe lângă faptul că ar fi adus mari beneficii economiei şi românilor, reprezenta o adevărată operă de artă inginerească, fiind comparabilă cu alte lucrări de gen din lume, precum Roma - Florenţa sau Paris - Lyon.

Regii României şi Nicolae Ceauşescu au susţinut construirea căii ferate Piteşti – Vâlcele – Râmnicu-Vâlcea

După cum scrie în cartea sa inginerul Alexandru Dobre, unul dintre cei mai reputaţi specialişti în domeniu, dacă ar fi ajuns să fie pus în funcţiune, traseul Piteşti – Râmnicu-Vâlcea ar fi scurtat drumul, pe calea ferată, de la Bucureşti la Sibiu, cu 125 de kilometri. Pierderea e cu atât mai mare cu cât, la sfârşitul anului 1989, mai erau, practic, de făcut doar lucrările de semnalizare feroviară, lucrările de telefonie şi mici finisaje la partea de construcţii. Lucrarea fusese executată în proporţie de aproape 99% şi urma să fie inaugurată în prima parte a anului 1990. Pe această cale ferată s-a circulat, potrivit specialiştilor, cu trenurile de lucru, de la un capăt la altul, adică între Râmnicu-Vâlcea şi staţia Vâlcele. Numai că, din indolenţa şi indiferenţa celor cu putere de decizie, ea a fost lăsată în paragină, degradându-se lent şi sigur.

Iar printre cei ce s-au opus cel mai tare ca lucrarea să fie pusă în circuit a fost chiar Regionala CFR Craiova, pe motiv că… ar avea mari pierderi, dacă trenurile ar merge pe ruta mai scurtă! Şi, chiar dacă lucrarea a fost considerată, la nivel de concepţie, ca fiind una spectaculoasă pentru vremea sa, viabilă, şi nu doar un moft al lui Nicolae Ceauşescu, greşelile în lanţ în gestionarea problemei au dus la abandonarea totală a obiectivului.

Potrivit autorului, un astfel de traseu feroviar, care să unească, prin legături mai rapide şi mai eficiente, Sudul şi Capitala cu centrul şi nord-vestul României, a fost conceput încă din anul 1862. La rândul lor, comuniştii, la congresele cincinale, aveau trecut în plan, la priorităţi, şi traseul de cale ferată Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele – Piteşti – Bucureşti. În plus, după darea în folosinţă, tot traseul urma să intre în a doua etapă de modernizare, cea de electrificare.

Ca dovadă, în epoca comunistă, au fost alocaţi bani şi s-au făcut efectiv o serie de lucrări impresionante, ca investiţie şi operă inginerească: două tuneluri, cel mai lung având 2,2 km, viaductul Topolog, cu ridicarea căii ferate deasupra satelor la circa 50 m, pod peste Olt, la intrarea în Râmnicu-Vâlcea, mai multe staţii CFR, printre care staţia Vest – Est (Gorunu) şi zeci de viaducte peste diverse văi şi pâraie de munte.

Însă toate acestea, plus zeci de demersuri către conducerea de stat de după 1990, făcute de şeful de proiect, inginerul Gheorghe Ion, solicitat de autorităţile locale, în special de cele de la Râmnicu-Vâlcea, sprijinit şi de conducerea de atunci a CFR, nu au fost de ajuns să convingă guvernanţii vremii de necesitatea redeschiderii lucrării. Astfel, toate eforturile inginerului Gheorghe Ion au fost consemnate într-o altă carte, netipărită încă, sugestiv intitulată „Simfonia neterminată a unei lucrări de interes naţional: Calea ferată Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele – Piteşti".

Linia CF Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele, comparabilă cu trasee spectaculoase din România şi Europa

Inginerul Gheorghe Ion a lucrat mulţi ani în Institutul specializat în proiectarea de căi ferate, iar unul dintre proiectele de referinţă la care a participat, care i-a marcat 30 de ani din viaţă, a fost chiar lucrarea despre care vorbim, Piteşti – Râmnicu-Vâlcea! El a încercat să arate, pe lângă eficienţa economică, şi faptul că această lucrare este una spectaculoasă, comparabilă cu Roma – Florenţa, Paris – Lyon, dar şi cu alte căi ferate din lume! În monografia pe care el a întocmit-o sunt reliefate punctele spectaculoase, în unele cazuri unice în ţară şi de înalt nivel internaţional, ale acestei căi ferate. Spre exemplu, tunelul Gibei are o lungime de 2.260 de metri, fiind printre cele mai lungi din ţară. Deşi, alături de un alt tunel, Ploştina, ar fi trebuit să fie realizat la gabarit de linie dublă, până la urmă s-au executat numai la gabarit de linie simplă.

Podul peste râul Olt a fost proiectat numai cu suprastructura din metal, având cinci deschideri şi anume 40 m + 3 x 64 m + 40 m. Stabilirea cotelor de traversare şi a deschiderilor, atât la podul de peste Argeş, situat în aval de hidrocentrala

Măniceşti, cât şi la podul peste Olt, a fost o operaţiune complexă, fiind necesar să se ia în consideraţie toate situaţiile care pot să apară în cursul exploatării hidrocentralelor.

Salba de viaducte de pe traseu este de o frumuseţe deosebită!

„Acest colectiv minunat a realizat, cu forţe proprii, în afară de podul peste Olt, şi viaductele Ostroveni, Valea Hotarului, Popeşti, Blidari, Hogea, Racoviţa. La viaductele Valea Hotarului, Popeşti şi Blidari, grinzile de 22 metri din beton B500 precomprimat au fost preturnate pe şantier, iar la viaductele Ostroveni şi Racoviţa s-au executat din tronsoane prefabricate la Aiud şi monolitizate pe şantier", notează inginerul Dobre în scrierea sa.

„Se va observa că, dacă luam în consideraţie lungimea totală a tunelurilor, cea mai complexă se dovedeşte linia Bumbeşti – Livezeni, având în tuneluri 27,89% din traseu. În acest procent nu sunt incluse polatele realizate ulterior cu ocazia electrificării. Urmează linia Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele – cu 10,6%. Dacă folosim ca termen de comparaţie ponderea viaductelor, observăm că pe primul loc se situează linia Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele cu 9,28%, urmată de Bumbeşti – Livezeni cu 7,38%. Comparând cu două lucrări mari feroviare din Europa, linia Paris – Lyon şi linia Roma – Florenţa, vom constata că, din punct de vedere al ponderii viaductelor, linia Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele – Piteşti se apropie de linia Roma – Florenţa (9,28% faţă de 11,7%). Din punct de vedere al ponderii tunelurilor, diferenţa este mare: 10,6% faţă de 32,5%. Comparând, însă, cu linia Paris – Lyon, se constată complexitatea cu totul deosebită a liniei Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele. Astfel, ponderea viaductelor pe linia Râmnicu-Vâlcea – Vâlcele este de 9,28%, în vreme ce pe linia Paris – Lyon – de numai 0,9%, acolo tunelurile lipsind cu desăvârşire", a mai consemnat, pentru eternitate, şeful unei lucrări de cale ferată unicat prin complexitatea sa.

Construcţia acestui obiectiv - o necesitate economică importantă

Necesitatea construirii liniei de cale ferată Piteşti – Vâlcele – Râmnicu-Vâlcea a fost evocată pentru întâia oară în raportul întocmit de D. I. Manovici, prezentat în Camera Deputaţilor, la 16 iunie 1862. Analizând mai multe treceri peste Carpaţi, acesta afirma: „Din punct de vedere al costului, niciun minut nu se poate sta la îndoială spre a se da preferinţă Văii Oltului, ale cărei greutăţi, deşi considerabile, nu se pot compara cu cele ale Văii Jiului". Problema construirii liniei Vâlcele – Râmnicu-Vâlcea a apărut apoi şi în programele naţionale din anii 1919, 1920, 1922 şi 1927. Primii paşi concreţi în realizarea ei aveau să fie făcuţi mult mai târziu şi cu „pauze" care au durat decenii întregi. Studiile de teren au început în anul 1949, iar construcţia efectivă, în 1979.

PRELUAT DE LA IULIA VLAD

Guvernanţi, salvaţi şi sprijiniţi cartea şi presa scrisă!

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ“

Partidul cu un singur om cere alianţă politică

DGIPI s-a înfipt în PNL Argeş

Ca un partid de opoziție care se respectă, PNL Argeş foloseşte timpul liber pe care-l are în afara guvernării pentru a înscrie membri noi şi cu nume rezonante. Este şi cazul lui George Păltineanu, fost şef al DGIPI Argesv intrat nu de mult în organizația locală a PNL Ştefăneşti. Spun unii că Păltineanu ar fi un fel de consilier, chiar, al preşedintelui Dorin Bărbuceanu şi vicepreşedinte al organizației. Pentru liberalii tradiționalişti prezență în partid a unui fost om din sistem nu ar fi chiar liniştitoare. Aşa că şi-au amintit subit că socrul lui Păltineanu a fost ofițer de securitate iar socrul său, şef al Miliției Argeş pe vremea de dinainte de Revoluție. Şi nou promovatul în funcția de secretar general al Ligii Aleşilor Locali ai PNL Argeş, Jean Iancu, fost colonel în aceeaşi structură este privit cu fiori de teamă. Şi acesta are neamuri cu stele sau vechime în sistem, socrul său a fost, în urma cu nişte zeci de ani, şef al circulației. Cert este că, evident, prezența unor asemenea persoane "securizează" partidul şi-l aliniază la ceea ce doreşte statul de drept. Liberalism versus "securizare" este ceea ce-i face pe Brătieni să se învârtă în morminte mai ceva ca un sfredel, văzând epigonii politici de Argeş.

Ziarul „ANCHETA“

Cum i-a dat Apele Române Argeş insula lui Dragnea

În urmă cu câteva zile, un nou scandal de corupție a provocat un puternic "seism" la vârful PSD, într-un: dosar în care DNA investighează modul în care Tel Drum şi-a tras o insulă şi un braț al Dunării de peste 300 de hectare. Cu o rapiditate demnă de cartea recordurilor, în 2013 insula de pe Dunăre a trecut din administrarea Apelor Române Argeş-Vedea în cea a CJ Teleorman, sub pretextul că această instituție va dezvolta aici un complex turistic, sportiv şi de agrement, printr-un proiect cu finanțare europeană. În vreme ce proiectul nici nu s-a realizat şi nici nu se va realiza vreodată, insula de pe Dunăre a devenit doar locul preferat de pescuit al preşedintelui Liviu Dragnea. Cel care şi-a dat avizul, în numele ABAAV, pentru renunțarea la insula Belina, este fostul director PSD-ist Dumitru Ciobanu.

(Nadia Ciochină)

Până în anul 2013, insula Belina şi brațul Pavel s-au aflat în administrarea Apelor Române Argeş-Vedea. Aici, compania Tel Drum avea interese încă din 2011, când a închiriat de la ABAAV brațul Pavel, pentru activități de pescuit sportiv. În vara anului 2013, Consiliul Județean Teleorman începe demersurile pentru preluarea în administrare a insulei, moment în care directorul de atunci al Administrației Bazinale de Apă Argeş-Vedea, social-democratul Dumitru Ciobanu, primeşte oficial o solicitare în acest sens. Conform solicitării, Consiliul Județean Teleorman îşi propunea să construiască aici un complex sportiv, turistic şi de agrement, cu tabără de vară pentru copii, cu tabere de creație, bază sportivă pentru canotaj, volei, baschet, handbal, fotbal, pescuit sportiv, tenis, un hotel, căsuțe, bazine de înot, pensiuni, port pentru ambarcațiuni uşoare şi de croazieră, aquaparc şi câte şi mai câte.

Ziarul „ARGEŞUL“

Un gazoduct prin Argeş

Conducta va trece prin Bârla, Căldăraru, Izvoru, Râca şi Popeşti

Reprezentanții celor patru țări care derulează proiectul BRUA (Bulgaria, România, Ungaria şi Austria) au semnat în Bucureşti un memorandum prin care fiecare dintre aceste state îşi asumă că va executa şi finaliza la timp partea sa din proiect. Lucrările ar urma să înceapă în prima parte a anului 2018. În România a fost emisă documentația de construire şi sunt în derulare licitații pentru atribuirea lucrărilor. "Urmează ca în decembrie să fie semnate contractele pentru partea de execuție. Avem finalizată şi achiziția de conductă", informează ministrul Energiei, Toma Petcu. BRUA vizează construirea unei conducte pentru transport de gaze naturale către Europa Centrală dinspre Marea Caspică, dar şi din zona noilor perimetre din Marea Neagră. Conducta va lega rețelele de gaze naturale din Bulgaria, România, Ungaria şi Austria (BRUA). Gazoductul va avea aproape 530 de km lungime pe teritoriul României, de la sud, din județul Giurgiu, către vest, urmând să traverseze județele Teleorman, Dâmbovița, Argeş, Olt, Vâlcea, Gorj, Hunedoara, Caraş-Severin, Timiş şi Arad. Dintre cei aproape 530 de km, pe teritoriul Argeşului vor fi 35 de km. Conform Instituției Prefectului, conducta va străbate comunele argeşene Bârla, Caldararu, Izvoru, Râca şi Popeşti. Investiția va fi realizată de Transgaz şi ar urma să fie gata la sfârşitul anului 2019. Valoarea estimată a proiectului se ridică la 560 milioane euro, o parte din finanțare fiind asigurată din fonduri europene. Odată pusă în funcțiune, conducta va asigura o capacitate maximă de transport de gaze naturale de 1,5 miliarde metri cubi pe an spre Bulgaria şi de 4,4 miliarde mc pe an spre Ungaria.

Ziarul „IMPULS DE ARGEŞ“

VALECA, GEORGESCU ŞI DRAGNEA DISCUŢII APRINSE LA MIOVENI

După-amiaza de vineri se pare că a fost una plină de tensiuni pentru încă prefectul Emilian Dragnea. Prezent la Mioveni pentru a conduce şedința Colegiului Prefectural ce s-a defăşurat luna aceasta la cererea primarului Ion Georgescu la Mioveni, aşa cum ne-au declarat anumite surse, prefectul a fost băgat într-o şedință de o oră într-un loc mai ascuns privirilor de către preşedintele Şerban Valeca şi secretarul general Ion Georgescu. Se pare că nemulțumiți de faptul că Dragnea nu a reuşit să controleze o parte din partid şi anume pe unii primari în privința susținerii în unanimitate a lui Eugen Dulică la conducerea Direcției Agricole Argeş, Valeca şi Georgescu, două dintre „proptelele" lui Dulică au tăbărât pe prefect sugerându-i printre altele că pentru el pensia ar fi cea mai bună soluție şi asta pentru că tot sursele noastre susțin faptul că Emilian Dragnea ar urma să fie schimbat din funcție în momentul în care în Monitorul Oficial va fi publicată noua lege prin care prefectul nu mai trebuie să fie înalt funcționar public ci orice persoană susținută de partidul care se află la guvernare. Chiar dacă în ultimele săptămâni trioul Boțârcă, Valeca şi Georgescu au tot pus presiune şi au încercat tot felul de metode pentru a-l impune pe Dulică drept director la Agricultură, jocul nu le-ai ieşit aşa că acum, susțin sursele noastre, l-au găsit țap ispăşitor pe prefectul Dragnea. Se pare că această dispută, ca şi alte conflicte din PSD Argeş, vor fi tranşate săptămânal aceasta chiar de preşedintele Liviu Dragnea care este aşteptat la Piteşti.

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ“

Alba-neagra, la fisc cu executarea silită a fostului primar Ion Năftănăilă

Fostul primar al comunei Albeştii de Muscel, Ion Năftănăilă, trăieşte, încă, periculos. După ce a fost condamnat la închisoare cu suspendare, după ce si-a pierdut mandatul de primar, unitatea pe care a condus-o tocmai l-a dat în judecată pentru recuperarea unui prejudiciu constatat la un control al Curții de Conturi. Iar Finanțele i-au scos, la executare silită, Hyundaiul de teren, însă, cu două zile înainte de data stabilită pentru licitație, tot Finanțele au amânato. Iată, cronologic, furcile caudine prin care a reuşit să se strecoare, până acum cu bine, simpaticul fost edil şef.

L.S.

PROTEST

ADRESAT

PATRIARHULUI BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ÎNALT PREA FERICITULUI DANIEL PREŞEDINTELUI ROMÂNIEI KLAUS IOHANNIS PREŞEDINTELUI SENATULUI CĂLIN POPESCU TĂRICEANU PREŞEDINTELUI CAMEREI DEPUTAŢILOR LIVIU DRAGNEA PRIMULUI MINISTRU AL GUVERNULUI MIHAI TUDOSE TUTUROR SENATORILOR ŞI DEPUTAŢILOR DIN PARLAMENTUL ROMÂNIEI TUTUROR CETĂŢENILOR ROMÂNI DE RELIGIE ORTODOXĂ

Ziarul "Reflector argeşean", Consiliul Director al Asociaţiei Primarilor Argeşeni, Asociaţia Profesională de Turism Argeş, astăzi 29.09.2017, în numele cititorilor, prin prezenta depunem protestul nostru energic privind legea împotriva ortodoxiei româneşti impusă de la Bruxelles ca urmare a presiunilor celorlalte religii din Europa.

Protestul este generat de promulgarea legii în Parlamentul României fără consultarea majorităţii populaţiei ortodoxe din România privind încălcarea unei tradiţii ortodoxe de peste 2000 de ani privind ultimul ciclu din viaţa omului ortodox, reprezentat de moarte. În tradiţia românească, după moarte omul, ca cetăţean, considerând că în viaţă a făcut mult mai mult bine decât rău, are dreptul de a i se da "un ultim onor" înainte de a fi coborât în groapa veşniciei, aşa cum ne-a poruncit Isus Hristor: "Din pământ te-ai născut, în pământ te vei duce!".

De aceea transmitem conducătorilor României, indiferent de etnie, protestul nostru energic cu privire la "punerea în practică a unei legi străine ortodoxiei" prin care se reduce timpul funerariilor "doar la 36 de ore". Acest timp, stabilit împotriva tradiţiei, împotriva biologicului, prin faptul că de mii de ani s-a dovedit că organismul poate să fie în moarte cerebrală timp de 3 zile şi nu de 36 de ore cum s-a stabilit arbitrar de unii reprezentanţi ai religiilor, altele decât cea ortodoxă.

Mai facem precizarea de care conducătorii statului şi oamenii politici de religie ortodoxă trebuie să ţină cont că noi, românii, apăruţi pe meleagurile dintre Nistru şi Tisa, nefiind popor cuceritor, ne-am apărat cu preţul vieţii "nevoile, pământul, ţara şi neamul". Casa şi proprietatea pentru români au fost lucrul cel mai de preţ care ne-a ţinut în istorie şi pe care nici chiar globalizarea impusă "pas cu pas" de la Bruxelles nu va putea să ne schimbe hotărârea că orice român este proprietar pe casă, pe pământ şi pe bunurile agonisite prin muncă şi nu prin cuceriri teritoriale cum se întâmplă cu unele ţări din Vestul Europei şi chiar din partea Statelor Unite.

Românii vor să trăiască în patria lor, cu bunele şi relele sale. Doresc la terminarea "contractului cu viaţa" să părăsească această viaţă în casa pe care au construit-o şi pentru care au muncit cu sârg şi suferinţă, având dreptul ca în ultimile trei zile din viaţă să plece pentru totdeauna în veşnicie de pe proprietatea sa.

De aceea facem un apel energic prezentând acest protest, solicitând conducătorilor nominalizaţi şi implicit Parlamentului României care este "organul suprem al poporului român" să oprească imediat aplicarea acestei legi care este împotriva firii, împotriva tradiţiei ortodoxe şi chiar împotriva biologicului omului.

Considerăm că la fiecare comună să existe "cameră mortuară sau capelă mortuară", unde să fie depuşi membrii celorlalte religii care nu îmbrăţişează tradiţiile ortodoxe.

Considerăm că acest protest trebuie să dea de gândit în primul rând clerului ortodox majoritar în România, conducerii bisericii ortodoxe şi în primul rând Înalt Prea Fericitului Patriarh care trebuie să manifeste energie şi vigoare pentru respectarea tradiţiei creştine, să nu se lase intimidat de globalizare şi de faptul că în fruntea statului se află ca preşedinte domnul Klaus Iohannis, de altă religie.

Înalt Prea Fericitului Patriarh trebuie să ştie că Biserica Ortodoxă Română poate de două mii de ani este "autocefală", adică se autoconduce după normele şi canoanele sale şi nicio stăpânire în decursul mileniilor nu a schimbat canoanele şi tradiţiile ortodoxiei privind ciclul vieţii, de la naştere până la moarte. Aşa că este de neînţeles cum de legiuitorul din Parlamentul României a putut să facă asemenea lege care reprezintă o adevărată blasfemie pentru poporul român.

REDACŢIA